

KONCEPTY MULTIPLIKACE

Curtis Sergeant

Původní název **MULTIPLICATION CONCEPTS**

Přepis videí

Se souhlasem autora zpracováno pro vnitřní potřebu Inspiration,
červenec 2016

00. Úvod do kurzu

Ahoj, jmenuji se Curtis Sergeant a přináším vám tento kurz, který se zabývá koncepty duchovní multiplikace (násobení).

Mým cílem je představit vám základní principy multiplikace učedníků v jednoduchých církvích. Je spíše o tom „proč“, nikoliv „jak“. Jde o vyučování, a ne trénink. Ale položí základy, které vám pomohou naučit se, jak multiplikovat učedníky v prostředí jednoduchých církví.

Doufám tedy, že to ve vás vyvolá trochu napětí a nespokojenosti s vašimi současnými pohledy na toto téma.

Na konci kurzu rovněž budeme mluvit o tom, jaké další kroky lze na této cestě podniknout.

Obsah

01. Důležitost násobení (multiplikace).....	3
02. Jednoduchá církev.....	5
03. Každý učedník se má násobit (multiplikovat).....	6
04. Duchovní ekonomika.....	7
05. Láska znamená poslušnost.....	9
06. „Kačenkové učednictví“	10
07. Největší požehnání	11
08. Mít oči tam, kde království není.....	12
09. Vztahové správcovství	13
10. Člověk pokoje.....	16
11. Samostatně se sytit.....	18
11a. Příběh z modlitební procházky.....	23
12. Tréninkový cyklus	25
13. Tempo	28
14. Být součástí dvou církví.....	31
15. A co hereze?	34
16. Buňky vedoucích.....	37
17. Proces není postupný.....	39
18. Láska jako v pekle.....	42
19. Ježíš byl špatný obchodník.....	43
20. Jak velký je tvůj Bůh?.....	45

01. Důležitost násobení (multiplikace)

Proč bychom tedy vůbec měli mluvit o násobení (multiplikaci)? Protože je to něco, co je pro Boha důležité. První příkaz, který Bůh lidstvu dal, zněl: „Plod'te a množte se.“ Dnes jde o možná nejlépe dodržované přikázání, které kdy Bůh dal, ale bohužel děláme lepší práci na rovině fyzické než duchovní. Bůh dává po potopě znovu tentýž příkaz Noemu a jeho rodině: „Plod'te a množte se.“

Pak Bůh hovoří o rozmnožení Abrahamových potomků, dokud nebudou tak početní, jako jsou zrnka písku na mořském pobřeží nebo jako počet hvězd na nebi. Jak poté vidíme, budoucí naplnění tohoto zaslíbení se na duchovní úrovni odehrává v nebi. Tam Bůh zjevuje Janovi onu nebeskou scénu, kdy je Boží trůn obklopen zástupy, které nemohou být nikým sečteny, ze všech ras, kmenů, jazyků a národů. Tedy, multiplikace je pro Boha důležitá. Myslím si, že my všichni si to uvědomujeme na té intelektuální úrovni, ale chci vám říct o situaci, kdy se toto vědomí přesunulo z mé hlavy do mého srdce.

Spolu s manželkou jsme sloužili lidem, kteří o tom, co pro nás Ježíš udělal, nikdy neslyšeli, na jednom ostrově jižně od pobřeží Číny, nedaleko Vietnamu. Jejich jazyk nemá písemnou podobu, takže nemůžete jít do jazykové školy, prostě jej musíte nějak pochytit. Měl jsem tedy takový plán, že začnu s dvouletými dětmi a postupně budu hovořit se staršími a staršími lidmi, dokud nebudu schopen mluvit s dospělými. Zdálo se mi to jako dobrý plán. Nicméně brzy nato jsem vyšel ven do vesnice a tam jsem nikde žádné děti neviděl. Jediný člověk, kterého jsem viděl, byla jedna velmi stará žena. Takže jsem k ní zašel a zeptal jsem se jí: „Babičko, kolik vám je let?“ Odpověděla: „Je mi 97.“ Řekl jsem: „Páni, to je ale věk!“ Byla tím velice potěšena, ale já jsem opravdu nevěděl, co říct dál. Tehdy se naštěstí chopila konverzace ona a řekla mi: „Jsi tak vysoký.“ Slovo „vysoký“ bylo pro mě nové, takže jsem to zopakoval. Řekl jsem: „Ano, jsem velmi vysoký.“ Potom řekla: „Tvoje pleť je tak bledá.“ Toto pro mě byla další nová slova, „plet“ a „bledý“, takže jsem je zopakoval a řekl: „Ano, moje pleť je velmi bledá.“ a ona pokračovala: „Tvůj nos je tak velký.“ i „nos“ bylo pro mě nové slovo. Takže, opakuji toto slovo a říkám: „Ano, můj nos je opravdu velký.“ a pak se bojím, že se mi hlava rozskočí z tolika nových slovíček za tak krátkou dobu. Takže hledám způsob, jak z této konverzace ven. Sahám po nějakém letáčku, a vytahuji jeden v čínštině, protože někteří lidé zde umějí číst čínsky. Ale ona říká: „Ne, neumím číst.“ Říkám: „A tvůj syn?“ Ona na to: „Ne, neumí číst. Nikdo tady neumí číst.“ Najednou jsem se cítil velmi bezmocný. Nepochybně, mé jazykové schopnosti nebyly dostatečné na to, abych mohl této ženě říci evangelium (tj. Boží příběh, dobrou zprávu o Ježíši). Nebyli tu žádní křesťané, na které bych ji mohl odkázat, ani církve (tj. duchovní komunity), kam bych ji mohl přivést. V jejím jazyce zde nebyla žádná křesťanská rozhlasová či televizní vysílání.

Nejprve jsem se utěšoval myšlenkou, že se nakonec tento jazyk naučím a budu moci říci Boží příběh lidem jako ona. Ale pak jsem si uvědomil, že i kdybych dovedl ke Kristu jednoho člověka denně, od této chvíle až do doby, kdy bych byl dost starý a odešel do důchodu, jednalo by se asi jen o 15 000 nových Ježíšových následovníků, což by nebyla ani kapka v kbelíku pro tuto skupinu lidí, která je více než šestimiliónovou populací. A dokonce by to ani nestačilo na udržení tempa s populačním růstem. Je jasné, že toto by nebylo dostatečné. Také jsem si uvědomil, že nepotřebujeme pouze lidi, kteří navážou vztah s Ježíšem, my potřebujeme učedníky, což znamená, že potřebujeme také nové církve (tj. duchovní komunity). Nevěděl jsem, jak by to bylo možné. Nicméně jsem si pomyslel, že možná nějakým zázrakem v těchto prvních pěti letech mohu přivést dostatek lidí k Pánu a vytrénovat z nich trenéry zakládání církví nebo lépe trenéry týmů zakládající církve. A že pak tyto lidi rozdělím do dvaceti

různých týmů tak, aby každý tým mohl založit jednu církev ročně. Kdybych toto udělal, trvalo by pořád 250 let, než bych pro tuto skupinu lidí získal minimální počet církví. To by také nefungovalo.

A pak jsem si uvědomil, že pokud bych založil jedinou církev a ta církev by se násobila každý rok a každá její dceřiná církev by se také násobila každý rok, celé to místo by mohlo být získáno za pouhých 17 let. Toto se opravdu uskutečnilo. A vlastně se to stalo dříve než za 17 let, že každá vesnice měla církev.

Z tohoto důvodu jsem se od té chvíle rozhodl soustředit pouze na ty činnosti, které by vyústily v činění učedníků, kteří se multiplikují. Kteří zakládají církve, které se multiplikují. Jedině takto se ten úkol dá zvládnout. Můžeme se domnívat, že toto je extrémní případ velmi nedotčeného místa. Ale dokonce i zde, ve Spojených státech, je násobení nezbytné. Stávající způsoby, jakými věci fungují, nikdy nezasáhnou naši zemi. Vlastně, každý rok je zde méně vyznávajících křesťanů než v roce předchozím. Procento praktikujících křesťanů klesá v každém okrsku Spojených států. Status quo nestačí. Nemůžeme pokračovat tímto způsobem. Potřebujeme násobení (multiplikaci).

Budme činiteli slova, nejen posluchači!

Napiš si, jak k tobě Ježíš skrze tuto lekci mluvil a jak Ho máš konkrétně poslechnout:

02. Jednoduchá církev

Takže, co je to církev? v Bibli je slovo církev užito hlavně ve třech odlišných významech. První z nich je všeobecná církev. To znamená všichni věřící na všech místech a ve všech dobách. Druhá je církev ve městě nebo v regionu. Mohla by to být například církev v Jeruzalémě, církev v Efezu nebo církev v Galacii. Třetí je domácí církev: církev, která se schází například v něčem domě. A to je církev, o které chci hlavně hovořit. Můžeme se tedy na tyto církve odkazovat jako na domácí církve nebo jednoduché církve. O tomto typu církve chci přemýšlet jako o duchovní rodině. Představuje ji tento trojúhelník.

V duchovní rodině mají ve svém středu Krista jako krále. To je naznačeno tou korunou s křížem uprostřed. Zaměřují se zde hlavně na 3 věci: milování Boha, milování druhých a činění učedníků. Proč vybírám právě tyto 3 věci? Možná víte, že o lásce k Bohu a lásce k lidem se hovoří v prvním a druhém přikázání. Když se ptali Ježíše: „Které přikázání je největší?“, odpověděl: „Největší přikázání zní: ‚Miluj Boha svého celým svým srdcem, celou svou myslí, celou svou duší a celou svou silou.‘“ A dodal: „Druhé přikázání je mu podobné: ‚Miluj bližního svého jako sebe samého.‘ V tom je celý Zákon a Proroci.“ Jinými slovy, to, co Ježíš opravdu říká, je, že na tato dvě přikázání můžeme pohlížet jako na shrnutí veškeré Boží vůle, kterou nám Bůh odhalil ve Starém zákoně.

Činění učedníků je vzato z tzv. „velkého poslání“. Pamatujete si, že Ježíšova poslední slova k Jeho následovníkům ještě před tím, než byl vzat vzhůru do nebe, byla, že mají jít do celého světa a získávat mu učedníky, křtít je ve jméno Otce, Syna i Ducha svatého a učit je, aby poslouchali vše, co jim Ježíš přikázal. A pak jim slíbil, že s nimi zůstane až do samého konce věků. v tomto velkém poslání je příkazem „čiňte učedníky“. Všechny další věci, které vypadají jako slovesa, jsou přechodníky, které jenom popisují průběh činění učedníků. Jak to máme dělat? Křtem a vyučováním a tím, aby poslouchali vše, co Ježíš nařídil. Takže, činění učedníků je jádrem toho všeho.

A když Ježíš popisoval činění učedníků, řekl, že to zahrnuje učit je všemu, co přikázal. v podstatě je tedy činění učedníků jakýmsi shrnujícím výrazem pro Boží vůli, kterou Bůh v Novém zákoně zjevil. Protože všechno, co učil Ježíš, a všechno, co vyučovali apoštolové, je založeno na tom, co učil Ježíš - jenom jde o podrobnější vysvětlení Jeho učení. Takže když mluvíme o milování Boha, milování bližních a činění učedníků, mluvíme o shrnujícím tvrzení, které jaksi uzavírá veškerou Boží zjevenou vůli. Tedy, toto jsou ony tři věci, na které se jednoduchá církev soustředí. Když to zopakuji - je to duchovní rodina s Kristem jakožto králem ve svém středu, která miluje Boha, miluje druhé a činí učedníky.

A nyní věci, o kterých konkrétně nehovoříme. Jsou jimi budovy, rozpočty, zaměstnanci či programy. Na těchto věcech není nic špatného. Bůh si používal církve s těmito aspekty, aby vykonal mnoho věcí, které pomohly rozšířit Jeho království. Ale nejsou pro církev tím základním, speciálně ne pro církev na domácí úrovni. Důvodem, proč tyto věci teď nezahrneme do naší diskuze, je, že se chceme zaměřit na multiplikaci (násobení) a tyto věci jsou velmi obtížně multiplikovatelné. Duchovní rodinu, tak jak jsme o ní mluvili, je jednoduché znásobit. To může dělat kdokoliv a kdekoliv. Ale násobení budov, rozpočtů, zaměstnanců nebo programů je nesmírně obtížné. Jednoduché věci se snáze reprodukuje. A protože se soustředíme na multiplikaci, potřebujeme udržovat tyto věci jednoduché. Z tohoto důvodu mluvíme o jednoduché církvi či domácí církvi.

Budme činiteli slova, nejen posluchači!

Napiš si, jak k tobě Ježíš skrze tuto lekci mluvil a jak Ho máš konkrétně poslechnout:

03. Každý učedník se má násobit (multiplikovat)

Kdo se tedy potřebuje multiplikovat (násobit)? Každý učedník se potřebuje multiplikovat. Armádní sbor námořnictva Spojených států má motto: „Každý voják námořnictva je střelec.“ Co to znamená? Zdá se to být zcela zřejmé. Cožpak nechceme, aby každý voják byl zároveň střelcem? Nicméně, toto rčení znamená, že každý voják námořní pěchoty potřebuje udržovat své bojové schopnosti v kondici. V každé oblasti armády musí lidé na začátku své služby prokázat základní dovednosti. O tom je ten základní výcvik. Nicméně vojáci v námořnictvu musí obstát v základních bojových dovednostech pravidelně. Vojáci to musí dělat, pokud jsou na nějaké bojové pozici. Jestliže však mají nějakou jinou pozici (například jsou kuchaři, právníci nebo pracovníci v evidenci či něco podobného) nemusí nutně svou odbornost v těchto bojových schopnostech opakovaně prokazovat. Nicméně vojáci námořní pěchoty musí - ať už mají jakýkoliv úkol.

A učedníci musí být přesně takoví, co se týče činění učedníků a multiplikace učedníků. Proč to říkám? Když Ježíš ve svém velkém poslání říká: „Získávejte (čiňte) učedníky ze všech národů,“ mluví ke každému učedníku. Jak to vím? Víím to proto, že tento příkaz má stejný rozsah jako související zaslíbení. Takže, když Ježíš slibuje: „Jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku,“ domnívám se, že každý by uznal, že tento slib je dán každému věřícímu. Pokud je slib pro každého věřícího, potom i příkaz je určen každému věřícímu. Ježíš říká všem svým následovníkům: „Jděte. Získávejte (čiňte) učedníky ze všech národů, křtěte je ve jméno Otce, Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal.“ a pak slibuje všem svým následovníkům: „Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“

Bud' me činiteli slova, nejen posluchači!

Napiš si, jak k tobě Ježíš skrze tuto lekci mluvil a jak Ho máš konkrétně poslechnout:

04. Duchovní ekonomika

Rád bych se teď na chvíli zastavil u duchovní ekonomiky. Duchovní ekonomika je v protikladu k ekonomice tohoto světa. Ekonomika tohoto světa je založena na tom, co já mám a ty ne. Takže si musím chránit to, co mám a ty ne, protože to je můj zdroj zisku. Může jít o znalosti, odbornost, pracovní kapacitu či fyzické zboží. Čili mám něco, co ty nemáš, ty to chceš, takže já ti to dám, pokud mi dáš peníze. Jsem třeba opravář motorek, ty jezdíš na motorce, která se porouchá. Spravím ti ji, pokud mi zaplatíš. Neposkytnu ti však nářadí a neřeknu ti, jak si to můžeš spravit sám. Hodlám si chránit to, co mám, ale ty nemáš. Udělám to pro tebe a ty mi zaplatíš. Je to férové.

Duchovní ekonomika je naprostým opakem. Podstatou duchovní ekonomiky je, že já budu mít zisk z toho, co dávám pryč. Jedná se tedy o úplně jinou ekonomiku, než je ta z tohoto světa. v evangeliu Matouše 10 Ježíš říká svým následovníkům: „Zdarma jste dostali, zdarma dejte.“ v evangeliu Lukáše 12:48 zaznívá: „Komukoli je hodně dáno, od toho bude hodně vyžádáno.“ Nebo v 2. listu Timoteovi 2:2: „Co jsi ode mě slyšel před mnoha svědky, svěř to věrným lidem, kteří budou schopni učit zase další.“ Podobenství o hřivnách je celé o tom, že lidé dosahují zisku tím, že investují to, co mají. Jsou věrní v užívání toho, co jim Bůh dal. Tato myšlenka je přítomná v celé Bibli. Zdá se nám to být v rozporu s tím, co je běžné, ale je to naprostá pravda.

Pokud jsme věrní, poslušní a dělíme se s druhými o pravdu, kterou nám Bůh odhalil, odhalí nám další pravdu. Pokud jsme věrní a předáváme druhým to, co víme o Božím charakteru a podstatě, zjeví nám více o sobě samém. Toto je cesta, abychom zakoušeli ten hojný život, který Bůh zamýšlí pro každého z nás. Tímto způsobem můžeme v určitém smyslu rozeznat a odhalit ty dobré skutky, které nám Bůh předem připravil, abychom se jim věnovali, jak se o tom mluví v listu Efezským 2:10.

Duchovní ekonomika musí ovlivnit každý aspekt našeho života jakožto učedníků. Je to jako duchovní dýchání: nadechujeme se, když slyšíme a přijímáme slovo od Boha, a vydechujeme, když toto slovo aplikujeme a předáváme je druhým. Takže tento vzorec (cyklus) by měl charakterizovat každý aspekt našeho života jakožto Kristova následovníka - jak na individuální rovině, tak na úrovni společenství. Nadechujeme se, když přijímáme slovo od Boha, a vydechujeme, když je poslechneme a předáváme druhým.

Máme tendenci přemýšlet o zralosti ve smyslu poznání (znalostí). Nebo se přinejmenším chováme tak, jako bychom tomu věřili. Ve skutečnosti však poznání samo o sobě tak skvělé není. Není tak moc důležité, ani nápomocné. Bible nám říká, že „poznání nadýmá“. Otázkou není, kolik toho víme. Satan zná Bibli lépe než jakýkoliv křesťan. Ale náležitě se jí neřídí. Démoni věří a třesou se. Prostě, mít správnou víru nestačí. To, co by nás mělo zajímat, je, zda jsme věrní a zdraví. A to znamená vyvážit znalost s poslušností a předáváním druhým. Jestliže jsou tyto tři složky udrženy v rovnováze, pak dobře spravujeme to, co nám Bůh dal. A On bude investovat více do lidí, kteří to dělají. To je cesta k větší zralosti, protože Bůh nás bude pěstovat, pokud budeme věrní v tom, co nám již dal. Jinými slovy, je to jako stolička na třech nohách. Trojnohá stolička je zbytečná, pokud má jednu nebo dvě nohy, které jsou kratší než ty ostatní. Je třeba, aby všechny byly v rovnováze. Pak je ta stolička užitečná. i nejčerstvější věřící může prokazovat věrnost tímto způsobem. Cokoliv se naučí, aplikuje a předává dalším. A zralost pak přijde. Zralost chce čas a my všichni jsme na cestě ke zralosti. Je to něco, co je v určitém smyslu mimo naši kontrolu, co se načasování týče. Nicméně potřebujeme se soustředit na to, abychom byli neustále věrní, protože to je cesta ke zralosti.

Bud'me činiteli slova, nejen posluchači!

Napiš si, jak k tobě Ježíš skrze tuto lekci mluvil a jak Ho máš konkrétně poslechnout:

05. Láska znamená poslušnost

Láska znamená poslušnost. Nějak se stalo, že slovo „poslušnost“ získalo negativní zabarvení. To ale neplatí v Bibli. v Bibli je poslušnost druhou stranou lásky. Je vyjádřením lásky. Na několika místech Ježíš říká: „Pokud mě milujete, budete poslušni tomu, co přikazuji.“

V 1. Janově listu v 5. kapitole stojí: „Láska k Bohu je v tom, abychom plnili (poslouchali) Jeho přikázání - a Jeho přikázání nejsou těžká.“ Jinými slovy, není to nějaká uložená povinnost, kterou máme. Ale je to přetékající vděčnost za všechno, co pro nás Bůh udělal. Tuto myšlenku poslušnosti si musíme znovu přisvojit, stejně jako její hodnotu.

Podobně je tomu i se slovem „vykazatelnost“. Nějakým způsobem získalo negativní zabarvení. Vykazatelnost je velmi důležitá. Bavili jsme se o duchovní ekonomice a v duchovní ekonomice musíme vyvážit znalost, poslušnost a předávání dalším. A toto se děje skrze vzájemnou vykazatelnost. Pokaždé, když jsme spolu, potřebujeme být cele jeden vůči druhému vykazatelní. Nejen v tom, co víme, ale také v tom, co s tím děláme a s kým to sdílíme. A děláme to z lásky jeden k druhému. Milujeme jeden druhého. Chceme pro sebe navzájem, abychom porozuměli Boží vůli a Božím cestám, abychom tak byli ve větší intimitě s Ním, abychom Mu plněji rozuměli. Chceme jeden pro druhého, abychom prožívali hojný život, který pro nás Bůh vytvořil a který si pro nás toužebně přeje. Chceme pro sebe navzájem radost z toho, že chodíme v těch dobrých skutcích, které pro nás předem připravil. Pokud tedy selháváme ve vzájemné vykazatelnosti, v podstatě říkáme: „Ve skutečnosti mi nezáleží na tvém životě, nezáleží mi na tom, jak se ti duchovně daří. Je mi jedno, jestli žiješ nádherný život s Bohem naplněný radostí.“ Poslušnost je rozhodující. A vykazatelnost je taktéž rozhodující. A tyto dvě věci si musíme znovu osvojit v rámci Kristova těla.

Budme činiteli slova, nejen posluchači!

Napiš si, jak k tobě Ježíš skrze tuto lekci mluvil a jak Ho máš konkrétně poslechnout:

06. „Kačenkové učednictví“

Rád bych přirovnal činění učedníků k rodině kachen. Nevím, jestli jsi už někdy pozoroval „mamku kachnu“, jak vede svoje káčátka. Vypadá to pokaždé stejně, ať je vidíš kdekoli. Vpředu je „mamka kachna“ a za ní káčátka, která ji v řadě za sebou následují. Když se nad tím zamyslíš, tak jenom to první káčátko následuje „mamku kachnu“. Druhé káčátko následuje to první, třetí následuje to druhé a tak dále. Chtěl bych, aby sis na této situaci uvědomil, že nemusíš být dospělá kachna, abys vedl káčátko. Stačí jen, abys byl o jeden krok napřed.

Možná to nevypadá jako něco převratného, ale je. Taky je důležité uvědomit si, že v činění učedníků je to přesně tak jako v rodině kachen - je tam jenom jedna „mamka kachna“ a tou je Ježíš Kristus. Není to žádný učitel teologické fakulty, žádný misionář, žádný pastor - jenom Ježíš Kristus je „mamka kachna“. Nikdo z nás ostatních nedosahuje Ježíšova postavení. Nikdo z nás není plně proměněn do Jeho podoby. To je proces, ve kterém jsme a budeme tak dlouho, dokud žijeme tento život. Jedině Ježíš je „mamka kachna“. To však neznamená, že my všichni ostatní bychom nemohli vést další. Vzpomeň si: Na to, abys vedl káčátko, nemusíš být dospělá kachna. Stačí, když budeš o jeden krok napřed. Takže i ten nejnovější učedník může vést další v tom, co se už naučil a co už ví. A faktem je, že je naší povinností to dělat. Proto říká apoštol Pavel: „Následujte mě, jako já následuji Krista.“ a my všichni si tohle musíme připomínat.

Budme činiteli slova, nejen posluchači!

Napiš si, jak k tobě Ježíš skrze tuto lekci mluvil a jak Ho máš konkrétně poslechnout:

07. Největší požehnání

Rád bych uvedl příklad „kačenkového učednictví“, a to na příkladu úplně nového věřícího. Kdykoli mám příležitost přivést někoho k rozhodnutí následovat Ježíše, rád říkám tohle: „Je požehnání následovat Ježíše. Je velké požehnání vést další, aby následovali Ježíše. Je ještě větší požehnání začít novou duchovní komunitu, novou buňku (jednoduchou církev). A největším požehnáním je připravovat ostatní, aby začali nové duchovní komunity. Chci ti pomoci, abys měl velké, ještě větší a to největší požehnání.“ Takže jsem v podstatě úplně novému věřícímu řekl, že jej chci připravit, aby se stal novým trenérem zakladatelů církví (duchovních komunit).

Tak mu řeknu: „Napiš si seznam 100 lidí, které znáš - přátele, rodinu, sousedy, spolupracovníky a spolužáky. A potom, až si to napíšeš, vyber si 5 lidí, kterým rovnou řekneš, co pro tebe Ježíš udělal, proč ses rozhodl Ho následovat.“ Takže si udělá seznam a vybere 5. A pak ho připravím, aby mohl lidem sdělit svůj příběh. Pro nového věřícího je to v podstatě jen to, proč se rozhodl následovat Ježíše. Pak si to procvičujeme. Nechám jej, aby si to procvičil 5x, pro každého člověka, kterému to chce říct, jednou. Zkusíme si to i sehrát. A já hraju roli každého toho člověka.

Pak ho naučím, jak může předat evangelium (tj. Boží příběh, dobrou zprávu o Ježíši). Naučím ho to vysvětlovat obvykle stejným způsobem, jakým jsem mu to řekl já. A znovu si to zkusíme pětkrát sehrát. Zkusíme si to, že já jsem ta osoba, které říká Boží příběh. Jakmile už mu to jde a já už cítím, že je připravený, řeknu: „Super. Dneska je středa, takže co kdybychom se v pátek večer sešli? Vyhovuje ti to? Takže co kdybychom se v 8 hodin setkali v čajovně přes ulici.“ a on řekne: „Jasně.“ Ještě si na něho zapíšu nějaký kontakt a vyšlu ho to sdělit těm lidem, které si určil, že jim řekne Boží příběh. Takže za 2 dny se sejdeme. A když se neukáže, tak mám na něho kontakt a můžu se s ním spojit. A pak se zeptám: „Jak to šlo?“ a on možná řekl lidem Boží příběh, ale nikdo neuvěřil, nebo možná Boží příběh nikomu neřekl. A když Boží příběh nikomu neřekl, tak řeknu: „Dobře, tak co musíme udělat? Chceš, abych šel s tebou? Můžeme jít hned teď. Dostaneme se k nim, když půjdeme teď? Nebo si to chceš radši ještě zkusit? Jak ti můžu pomoci, abys to udělal?“ Ale možná Boží příběh lidem řekl a nikdo neuvěřil. To je v pohodě, mám radost.

Pak začneme mluvit o křtu, začneme se posouvat k dalším krokům. Také možná říkal Boží příběh a někdo uvěřil. Pak se ujistím, že jim řekl o velkém, větším a největším požehnání. Jestli ne, tak si to zkusíme znovu a opět jej vyšlu za těmi lidmi, kteří uvěřili. Ale občas tito noví lidé řeknou Boží příběh, jeden nebo i více lidí uvěří a oni jim předají celý tento proces. v tomto případě jsem naprosto nadšený.

Předpokládám, že tohle je tzv. „člověk pokoje“. To je potenciální člověk, skrze kterého nevzniká jen nová církev (duchovní komunita), ale skrze kterého může vzniknout hnutí. Takže tento proces mi pomáhá najít lidi, na které chci speciálně zaměřit svou pozornost a úsilí a koučování. A je jasné, že tento člověk funguje v tom „kačenkovém způsobu“ - nejenom následuje, ale taky vede. Věrně drží v rovnováze znalosti, poslušnost a předávání. A toto je někdo, do koho Bůh bude více investovat a toto je někdo, do koho chci víc investovat i já.

Budme činiteli slova, nejen posluchači!

Napiš si, jak k tobě Ježíš skrze tuto lekci mluvil a jak Ho máš konkrétně poslechnout:

08. Mít oči tam, kde království není

Jedna z věcí, kterou by měl být každý učedník vybaven, je mít oči vytrénované na to, aby viděl, kde Boží království není. Může to znít trochu divně. Přirozeně máme tendenci se dívat na to, co je. Na to se naše oči zaměřují, co je, ne na to, co není. Potřebujeme však naučit naše oči, aby se dívaly, kde království není. Když se modlíme Ježíšovu modlitbu, říkáme: „Přijď království tvé, buď vůle tvá jako na zemi, tak i na nebi.“ Když se takto modlíme, uznáváme tím, že existuje mezera mezi tím, co je, a tím, co má Bůh v úmyslu. A jako občané Božího království, jako jeho příslušníci, máme za úkol tuto mezeru zmenšovat.

Bůh má svoje oblíbence. Jeho oblíbenci jsou ti poslední, nejmenší a ztracení. Když čteme Starý zákon, může nám připadat divné, že Bůh skrze proroky strávil tolik času vyprávěním o tom, jak lidé pečují o sirotky a vdovy a cizince. Zdůrazňuje tím, že i my bychom měli pečovat o ty, kteří potřebují největší pomoc.

Měli bychom se zabývat tím, kde je dobrá zpráva o tom, co Ježíš udělal, nejméně dostupná. Bůh miluje pokorné, je to tak? Bylo nám řečeno, že se Bůh staví proti pyšným, ale dává milost pokorným. Tedy zájmem o ty poslední, nejmenší a ztracené vyjadřuje, co znamená mít oči tam, kde království není.

Jedním ze způsobů, kterým můžeme začít, jsou mapy. Mám velmi rád mapy. Možná tedy můžeme v nějaké oblasti položit mapu a zaznačit si na této mapě veškerá místa, kde jsou založené církve (duchovní komunity). A poté se můžeme podívat ne na ta místa, kde tyto komunity jsou, ale na místa, která jsou prázdná. Protože prázdná místa označují místa, kde tyto komunity potřebujeme. Jakmile lidé začnou přemýšlet takto geograficky, bude jednodušší přidávat další způsoby, jakým se na to mohou dívat.

Jinými slovy se můžeme začít bavit o sociálně-ekonomických skupinách, nebo etnolingvistických skupinách, a tak dále. Kterí lidé potřebují dobrou zprávu o království více než kdo jiný? Kde jsou tito lidé?

Já žiji v místě, kde všichni mluví anglicky. Doslovně řečeno, dvě skupiny lidí v našem regionu tvoří dohromady 99,8 % obyvatelstva: Afroameričané a bílí Američané. Ne moc daleko je však město, kde je spousta různých skupin lidí. Když bych tam šel, nebyl bych z perspektivy království příliš zajímavý, protože jsem bílý a mluvím anglicky. A tam je spousta takových lidí, je tam hodně církví pro takové lidi. Ale když byste zjistili, že mluvím čínsky, najednou bych byl velmi zajímavý, protože ve městě, které se nenachází příliš daleko, žije hodně Číňanů. A je tam jen jedna malá církev s čínsky mluvícími věřícími. Takže Číňané, kteří tam žijí, jsou skupinou, která je nejméně zasažená dobrou zprávou o Ježíši v celé této oblasti. Najednou se tedy stávám velmi zajímavým, protože jsem potenciálním mostem do této komunity.

Takže potřebujeme vybavit každého věřícího, aby měl tento druh očí, které hledají možnosti, jak vstoupit do nových míst, k novým skupinám lidí a uspokojit největší potřeby tak, aby se vůle Boží děla na zemi, tak jako se děje i na nebi.

Budme činiteli slova, nejen posluchači!

Napiš si, jak k tobě Ježíš skrze tuto lekci mluvil a jak Ho máš konkrétně poslechnout.

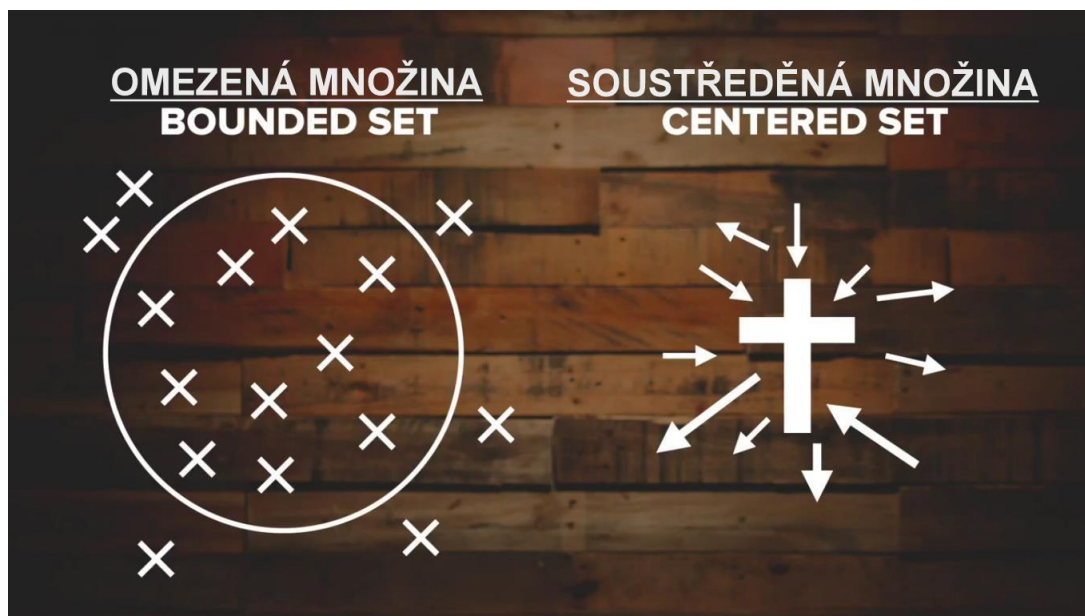
09. Vztahové správcovství

Všechny učedníky potřebujeme vytrénovat, aby se dívali na svět skrze dva různé objektivy. Jedním objektivem jsou lidé, se kterými již mají nějaké vztahy (přátelé, rodina, sousedé, spolupracovníci, spolužáci) - lidé, se kterými jsou pravidelně v kontaktu. Druhým objektivem je každá skupina lidí: kmen, jazyk a národ... Jsou to lidé, se kterými nejste pravidelně v kontaktu. Možná s nimi nemáte moc společného. Potřebujeme vidět svět oběma způsoby, skrze tyto oba objektivy.

Teď bych chtěl mluvit o té první skupině - o těch lidech, se kterými jsme v pravidelném kontaktu. Abychom mohli lépe o této části světa přemýšlet, rád lidem říkám, aby si vytvořili seznam 100 lidí, protože to jsou často jejich přátelé, rodina, sousedé, spolupracovníci a spolužáci (se kterými jsou pravidelně v kontaktu), protože vědí, jak je sehnat, protože o nich něco málo vědí atd. Věřím, že jsme v případě kontaktu s touto skupinou lidí povoláni k tomu, abychom byli trpěliví a vytrvalí.

Rád tohle znázorňuji na příběhu svého otce. Můj otec vyrostl v pohanské rodině, nikdy nechodil do církve... Byli to farmáři. v době, kdy chodil na základku a pak na střední, byl jednou v neděli o Velikonocích venku a oral s mezkem pole. Vtom přijel jeho spolužák v dodávce a pozval ho, aby s ním šel do církve. Můj taťka řekl: „Ne, musím dnes zorat toto pole, což mi zabere celý den, a tak s tebou nemůžu jít, mrzí mě to.“ Další neděli ten kluk přijel znovu a můj taťka si vymyslel výmluvu a zase s ním nešel. Tohle se dělo pořád dokola a dokola a dokola. Když byl můj taťka v posledním ročníku, během Velikonoční neděle tento kluk opět projížděl kolem téhož pole, které taťka oral s týmž mezkem. A když taťka viděl, že ten kluk opět přijíždí, uvědomil si: „Tento kluk se o mě snaží již 53 týdnů. Musím s tím něco udělat, abych se konečně toho fanatika zbavil.“ Když tedy přijel, můj taťka řekl: „Musím zorat toto pole, zabere mi to celý den, nemůžu jít s tebou, ale když přijdeš příští týden, půjdu s tebou.“ Myslel si, že je to jediný způsob, jak se toho kluka zbavit. Ten další týden, 54. týden, se tento kluk vrací. Můj taťka s ním jde do církve, poprvé slyší dobrou zprávu o Ježíši. Pastor má kázání na 1. list Janův 1:9-10: „Když vyznáme své hříchy, On je věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očistí nás od každé nepravosti.“ To se dotklo taťkova srdce a další týden dal svůj život Kristu. Potom se stal misionářem a pak jsem se narodil já, do křesťanské rodiny, misionářské rodiny. A pak jsem se i já stal misionářem. Setkal jsem se s tím klukem, který byl s mým taťkou tak vytrvalý. Po střední se už nikdy nevrátil do školy, nikdy neopustil to malinkaté městečko, kde žil, pracoval v malém železářství, neudělal nikdy nic důležitého z pozemské perspektivy. Nikdy necestoval, prostě nic. Ale tento muž se dotkl světa. Protože byl věrný, byl vytrvalý, byl trpělivý v tom, že se přiblížil k mému taťkovi, a tímto ovlivnil svět.

Když přemýšlíme o Božím království, často přemýšlíme ve smyslu omezené množiny:

Na tomto diagramu kruh znázorňuje království. X-ka, která jsou v kruhu, jsou lidé, kteří jsou v království. X-ka mimo kruh jsou lidé, kteří jsou mimo království.

Je to přesné, nápomocné, je to dobrý způsob, jak na tuto věc nahlížet. Vlastně to zdůrazňuje jeden důležitý princip, a to zdůraznění těch, kteří jsou mimo království. Ježíš vyprávěl příběh o pastýři, který nechává 99 ovcí a jde, aby hledal tu jednu ztracenou ovci. Tato omezená množina nám tedy pomáhá dávat přednost těm, kteří jsou mimo království. A to je dobré.

Myslím si však, že je dobré tenhle způsob myšlení doplnit myšlením soustředěné množiny. v soustředěné množině se už nedíváme na body, ale díváme se na vektory, které jsou představovány na tomto obrázku těmi šipkami.

Ty šipky, které jsou v této množině, směřují do centra této množiny. Šipky směřující pryč od centra nejsou v této množině. Pokud jsi v království, tvoje šipka směřuje ke Kristu. On je tvým Pánem. On je tím nejdůležitějším ve tvém životě, On je tím, pro koho žiješ. Tohle určuje, jestli jsi v království, nebo ne. Jsou dvě různé charakteristiky vztahující se ke každé z těchto šipek: směr a délka. Směr určuje, jestli jsi v této množině, délka určuje vášeň, se kterou buď usiluješ o Krista, nebo usiluješ o něco jiného.

Například, pamatujete si, když Ježíš řekl „ti, kterým bylo hodně odpuštěno, hodně milují“? Všichni známe lidi, kteří pocházejí z hrozného prostředí a potom je Bůh zachrání. A mají vášeň pro Něho, protože si uvědomují, jak moc si Jeho milost nezaslouží. A tak vášnivě milují Boha a touží po Něm. Takže šipka někoho takového by byla velmi dlouhá. Potom jsou lidé, kteří sice následují Krista, avšak nezdají se být vášniví, jsou spíše vlažní. Mají velmi krátkou šipku, která reprezentuje jejich život. Takže můžete mít například šipku, která je blízko kříže, ale směřuje od kříže. Ta může reprezentovat někoho, kdo sice navštěvuje nějakou církev, a všichni si možná myslí, že je zachráněn, protože je „v církvi“, ale vlastně mu jde o jiné věci, ne o Krista.

Tohle znázornění mi obzvláště pomáhá, když přemýšlím o lidech, se kterými jsem v pravidelném kontaktu, protože se nezajímám jen o to, jestli směřují ke Kristu nebo od Něho. Pokud směřují od Něho, chci je nasměřovat ke Kristu. Pokud však směřují ke Kristu, chci jim pomoci zvětšit jejich věrnost, jejich vášeň pro Krista, délku jejich vektoru.

Pokaždé, když jsem s někým v kontaktu, ptám se sám sebe, jestli je povzbuzuji, aby milovali a činili dobré skutky. Povzbuzuji je ve víře? Směřuji je blíže k Bohu? Pokaždé, když jsem s někým v kontaktu, směřuji ho buď ke Kristu, nebo zvětšuji rozsah Jeho lásky pro Něho?

Tohle je pro mě dobrý průvodce a způsob, jakým můžu mít vztah s jakýmkoliv člověkem, který je v síti mých vztahů.

I když je někdo duchovně mnohem dospělejší než já, pořád potřebuje moje povzbuzení. Nikdo nemiluje Boha celým svým srdcem, celou svojí myslí, duší a silou 24 hodin denně a 365 dní v roce. Protože to je ten případ, kdy my všichni potřebujeme povzbuzení v naší víře. Potřebujeme tedy nejen usilovat o nasměrování lidí ke Kristu, ale také jim pomáhat následovat Ho plněji. Tohle je obzvláště důležitý faktor u lidí, se kterým jsme pravidelně v kontaktu.

Tomu říkám vztahové správčovství. Mluvíme o správčovství našich peněz, našeho času, našich zdrojů, ale potřebujeme spravovat také naše vztahy.

Bud' me činiteli slova, nejen posluchači!

Napiš si, jak k tobě Ježíš skrze tuto lekci mluvil a jak Ho máš konkrétně poslechnout:

10. Člověk pokoje

„Člověk pokoje“ je koncept, který se vztahuje ke světu překračujícímu naši aktuální síť vztahů. Toto je onen druhý objektiv, kterým chceme vybavit každého, aby se skrze něj díval, aby viděl a měl na paměti všechny lidi ze všech kmenů, národů, jazyků a ras. Používáme odlišné filtry, taktiky, odlišné přístupy pro jednání s touto částí světa. v této části světa je člověk pokoje klíčovým pojmem. Termín „člověk pokoje“ nebo „dům pokoje“ pochází z Matoušova evangelia 10. kapitoly a Lukášova evangelia 10. kapitoly. v Matoušovi 10 dává Ježíš instrukce svým dvanácti učedníkům, když se připravují na to, že vyjdou ven a budou duchovně sloužit. v Lukášovi 10 dává instrukce 72 učedníkům před tím, než vyjdou ven a budou sloužit. v těchto dvou pasážích je mnoho paralel, stejně tak jsou zde rozdíly, ale těmi se teď nebudeme znepokojovali. Ale obě tyto pasáže se shodují v jedné věci - Ježíš zde instruuje své následovníky, aby šli a hledali tyto domácnosti pokoje. Mají je nalézt podle toho, kdo jim ochotně prokáže pohostinnost. Čili Ježíš je posílá ven bez vlastních zásob a zdrojů. v podstatě říká: „Jděte ven s potřebou.“ Kdokoliv naplní jejich potřeby, kdokoliv je zaopatří, kdokoliv si je vezme k sobě domů - to bude předpokladem, že toto jsou domácnosti pokoje, lidé pokoje. A pak mají v tom domě zůstat, nemají se přesouvat od domu k domu, mají jít, co jim předloží a v jistém smyslu sloužit Božímu království. A pokud se skutečně prokáže, že jde o dům pokoje, pak Ježíš říká: „Váš pokoj na nich zůstane, protože vy máte požehnat tomuto domu.“ Tento člověk pokoje je v určitém smyslu „ukazatelem“ (neboli směrovkou) - úhelným kamenem pro založení nové duchovní komunity, nové církve v tomto místě. Jeho učedníci neměli v plánu žít v těchto místech, neměli v plánu tam pravidelně docházet. Oni jen vyšli ven a měli ustanovit Boží království v těch vesnicích, kam se chystal Ježíš přijít. Tyto domácnosti pokoje byly základními kameny toho, co chtěl Bůh budovat v tomto místě.

Jak tedy nacházíme tyto domácnosti pokoje - lidi pokoje? Jedna věc je, že můžeme dělat něco velmi podobného, co Ježíš přikázal svým učedníkům. Já někdy jdu do nějakého místa, kde se ptám lidí: „Je v tomto místě někdo, kdo je dobrý člověk? Kdo má dobro druhých jako hlavní starost, kdo není jenom sobecký a kdo nehledá jen svůj vlastní zisk a prospěch, ale kdo chce být požehnaním pro druhé?“ a pokud totéž jméno zazní dvakrát či třikrát, vyhledám toho člověka, abych se s ním setkal. Jednou za čas se dostanete na místo, zeptáte se na tohle a lidé vám řeknou: „Co jsi pil? Podívej se kolem sebe. Myslíš si, že někdo takový tady je? Nikdo takový tady není. No, v takovém případě, možná spíše než člověka pokoje hledám „gadarenského posedlého“ nebo „samařskou ženu u studny“. Někoho, kdo je tak velmi špatný, že když se pak se rozhodne pro Krista, přitáhne to další. Ale to není to, o čem tady mluvíme. Mluvíme o lidech, kteří pamatují na druhé, mají ve svých srdcích jejich blaho.

Další způsob, jak mohu tyto lidi někdy najít, je, že s někým začnu duchovní rozhovor, zatímco jsem na modlitební procházce nebo něčem podobném. A pokud jeví nějakou duchovní otevřenost, zeptám se jich, zda by byli ochotni shromáždit nějaké přátele a rodinu a mohli bychom o tom mluvit víc. A pokud jsou ochotni to udělat, je to dobrá známka toho, že by mohlo jít o člověka pokoje. Jsou ochotni najít něco dobrého nejen pro sebe, ale myslí i na druhé - na své přátele a rodinu, s kterými by toto chtěli sdílet.

Mluvili jsme o největších požehnáních. Někdy, když někoho vedu k Ježíši, procházím celým tímto procesem „největšího požehnání“, a pokud oni jsou věrni v tom, že se dělí s druhými o to, čemu právě uvěřili, pracuji s předpokladem, že jsou pravděpodobně lidmi pokoje. v určitém smyslu se nám to může zdát v rozporu s naším vnímáním. Zejména my na Západě máme tento rovnostářský pohled či postoj: „Chci jít ke všem dveřím a chci se ujistit, že každý člověk má šanci uslyšet dobrou zprávu o Ježíši.“ Pokud o tom ale přemýšlíte, Ježíšův způsob

dává mnohem větší smysl, pokud to není naše komunita, kde sloužíme. Protože jestliže každý uslyší Boží příběh (evangelium), někteří uvěří, ale my pak musíme odejít, jak budou přivedeni k duchovní dospělosti? Jak budou vedeni k tomu, aby pak oni multiplikovali (násobili) další učedníky? Pokud ale hluboce investujeme do těch několika málo, pak je můžeme vybudovat tak, že budou moci svým jednáním vyzařovat Ježíše, že budou moci šířit dobrou zprávu o Ježíši, že budou moci brát na sebe zodpovědnost za svou komunitu. Tak je vlastně náš čas investován lépe, protože cílíme na násobení, na učedníky - ne na nové věřící (obrácené). Takže tato myšlenka nalezení člověka pokoje je zásadní pro násobení učedníků. Zejména u lidí všech kmenů, národů, jazyků a ras - těch, kteří jsou mimo moji běžnou síť vztahů.

Bud'me činiteli slova, nejen posluchači!

Napiš si, jak k tobě Ježíš skrze tuto lekci mluvil a jak Ho máš konkrétně poslechnout:

11. Samostatně se sytit

Chceme činit učedníky, kteří se multiplikuji (rozmnožují), a proto jednou z klíčových věcí, kterou potřebujeme udělat, je naučit je, aby se sami duchovně sytili. Hlavní myšlenkou je, že chceme, aby nebyli pouhými duchovními konzumenty, ale také těmi, kteří dávají. Při uzavření smlouvy s Abrahamem mu Bůh říká, že Abraham je požehnaný proto, aby byl požehnáním - to je Boží záměr s izraelským národem ve Starém zákoně. To je také Jeho záměr s námi, tj. s Jeho tělem (s Jeho církví, s Jeho „nevěstou“), aby se každý učedník uměl sám sytit.

Když to budeme dělat, potřebujeme se soustředit na 4 hlavní způsoby. První z nich je naučit je samostatně se sytit v oblasti **interpretace (výkladu) a aplikování Bible**. Můžeme to udělat několika způsoby. Jedním z nich je, že pravidelná setkání v buňkách (jednoduchých církvích) budou strukturována podle tzv. „**tří třetinového formátu**“. Tyto tři třetiny jsou rozděleny takto: „pohled zpět“, „pohled nahoru“ a „pohled dopředu“. Do části „pohled zpět“ patří vykazatelnost v tom, co se dělo, co jsme studovali, k čemu jsme se zavázali při našem minulém setkání domácí církve. Druhá třetina se týká „pohledu nahoru“, což je nové biblické studium. Tady budou kladeny nové otázky, o kterých bude skupina společně diskutovat, každý člen se tak bude účastnit interpretace (výkladu) Bible. A třetí třetina, „pohled dopředu“, se týká aplikace. Budou se ptát Boha: „Jak chceš, abych konkrétně uplatnil ve svém životě to, co mi dnes ukázal z Bible? Komu konkrétnímu chceš, abych to řekl? Je tu někdo, komu chceš, abych tento týden řekl svůj osobní příběh anebo Tvůj, Boží, příběh?“ Poté, co měl každý možnost se modlit a klást Pánu tyto otázky, se o své závazky všichni podělí, bude to zapsáno a vytvoří to podklad pro čas v části „pohled zpět“ v příštím týdnu. Tento proces (obzvláště v části „pohled nahoru“, kdy interpretujeme otázky, a pak v „pohledu dopředu“, kdy je aplikujeme) nám začíná předávat dovednosti ohledně interpretace a aplikace Bible. „Pohled zpět“ nám pomáhá udržet rovnováhu mezi znalostí a aplikací a sdílením dál. Tento proces se liší od toho, na který jsme zvyklí z některých církví. Přístup v těchto církvích je v podstatě takový, že máme pastora nebo vyškoleného profesionála nebo někoho velmi zralého ve víře, kdo pro nás bude vykládat Bibli a potom možná naznačí možné vhodné aplikace. Ale nikdo se už za námi nevrátí, aby se zeptal, jestli jsme uposlechl, co bylo řečeno, jestli vůbec byly ty aplikace pro nás vhodné, jestli jsme to sdíleli s dalšími. Takže tu vzniká mezera, protože jsme nikdy nebyli požádáni, abychom si vyložili Bibli pro sebe.

Další nástroj, který pomáhá vybavit každého učedníka, jsou **skupinky vykazatelnosti**. V těchto skupinkách se dva nebo tři lidé stejného pohlaví setkávají jednou týdně a navzájem si kladou otázky vykazatelnosti z praktického života. Také se dohodnou, že budou číst anebo poslouchat 25-30 kapitol z Bible za týden. To je doplněk ke skupinám „tří třetin“ k získání interpretačních dovedností. Protože když se díváte jen na krátké úseky Bible, jak se to dělá ve skupinách „tří třetin“, nedává vám to možnost rozvinout schopnosti k rozpoznání literárního žánru a k tomu, jak tento žánr ovlivňuje interpretaci textu nebo širší kontext, kde najít v pasáži vodítka k původnímu posluchačstvu anebo jak porovnávat „Bibli s Bibli“ (tj. jednotlivé úseky v Bibli mezi sebou). Pokud čtete 25-30 kapitol z Bible za týden, dá vám to ochutnat příležitost pro rozvinutí těchto dalších dovedností, které se vztahují k interpretování a aplikování Bible.

Rád přirovnávám tento tréninkový cyklus, o kterém budeme mluvit později, k tomu, když se učíme jezdit na kole. To, co děláme v našich běžných církvích, je, že jsme pro lidi příkladem, jak interpretovat a aplikovat Bibli, a očekáváme, že je to naučí, jak to dělat. Ale když o tom přemýšlíme, víme, že to není dostačující. Například pokud se chci naučit jezdit na kole a nevím jak, můžu si sednout na gauč a dívat se na Tour de France. Je to největší cyklistický závod na

světě, můžu se dívat na vrcholové cyklisty něco přes tři týdny. Můžu se na ně v televizi dívat osm hodin denně a na konci těchto tří týdnů můžu vstát z gauče, a pokud jsem neuměl jezdit na kole, když jsem si na gauč sedal, nebudu to umět ani po těch třech týdnech, až z něho vstanu. To, že se jen dívám na profesionály, jak skvěle jezdí, mě nenaučí, abych to dělal stejně. V některých církvích mohou jejich členové vidět, jak jejich pastor zdařile interpretuje a aplikuje Bibli týden za týdnem, týden za týdnem, týden za týdnem. Ale to mě nenaučí interpretovat a aplikovat Bibli. Takže Bible, Boží Slovo, je prvním aspektem, kterým potřebujeme lidi vybavit, aby se uměli sami sytit.

Druhým aspektem je **modlitba**. Je tu několik nástrojů, které k tomu můžeme použít. Tady ve Spojených státech rád používám něco, co se nazývá „**modlitební kolo**“. Je to vzorec rozdělený do 12 dílů, které obsahují 12 různých druhů modlitby, a vy vedete tento proces tak, že necháte lidi, aby se 5 minut modlili každý ten typ modlitby. Vidím, že to opravdu pomáhá zvýšit u lidí kapacitu pro modlitbu a pomáhá jim uvědomit si, že modlitba je v mnohém také naslouchání Bohu, nejen mluvení k Němu. Jak můžete někoho následovat, pokud ho nemůžete vidět nebo ho slyšet? Takže v modlitbě se můžeme naučit slyšet Jeho hlas, rozpoznat Jeho hlas. Ježíš řekl farizeům: „Důvod, proč neslyšíte Boha, je, že Mu nepatříte.“ V jiné části Bible, v Janově evangeliu, Ježíš říká: „Když ovce slyší můj hlas, následují mě, rozpoznají můj hlas.“

Naslouchání Bohu je pro Jeho následovníky klíčové. Potřebujeme se v první řadě naučit slyšet Jeho hlas v Bibli a také potřebujeme slyšet Jeho hlas skrze službu Ducha svatého, který v nás žije. Tímto způsobem nás může vést k dobrým skutkům, které pro nás už předem připravil, abychom v nich chodili. Potřebujeme znát principy ohledně Jeho vůle, Jeho způsobů, ale také potřebujeme slyšet Jeho konkrétní instrukce pro nás.

Můj oblíbený nástroj pro vyučování modlitby je **modlitební procházka**. Na modlitební procházce se učíme vidět věci z duchovní perspektivy. Po okolí sbíráme vodítka, která nás vyzývají k modlitbě a která nás vyzývají, abychom ty situace neviděli pouze fyzicky, ale i duchovně, a také abychom je neviděli pouze, jaké jsou teď, ale jaké je zamýšlí Bůh. Modlitební procházka v nás může tyto dovednosti vybudovat. Takže žijeme s postojem modlitby. Myslím si, že o tomto hovoří Pavel v listu Tesalonickým, když říká: „Modlete se bez přestání.“ Nemyslím si, že mluví o tom, abychom zavřeli oči, sklonili hlavy, a to na celých 24 hodin denně. Myslím si, že mluví o způsobu života, kdy vidíme tu situaci nejen fyzicky, ale vidíme i duchovní realitu s duchovním záměrem v každé situaci. Je o tom mnoho příkladů ve Starém i Novém zákoně, teď nemáme čas je rozebírat, ale v Bibli jsou všude. Modlitební procházka je nádherný způsob, jak pomoci lidem vybudovat si tento postoj, toto vědomí Boží práce. Modlitební procházka je také skvělým nástrojem vyučování, protože se můžeme modlit za lidi anebo s lidmi a učit je o Bohu. Vidíme, že to tak u Lazarovy hrobky udělal i Ježíš. Modlí se: „Otče, děkuji, že mě slyšíš. Vím, že mě vždycky slyšíš, ale říkám to pro dobro těch, kteří mě teď slyší, aby věděli, že jsi mě poslal.“ Vyučuje je o Božím charakteru a přirozenosti tím, jak se modlí.

Modlitba je také úžasný nástroj ke sdílení Ježíše. Já jsem hyperintrovert, a sdílení Ježíše je pro mě velmi obtížné. Ale nejlepší způsob, jak začít rozhovor, nejlepší způsob, jak sdílet svoji víru, je pro mě jít na modlitební procházku. A možná mi Pán nějaké lidi ukáže, takže za nimi půjdu a řeknu: „Já se tady modlím (my se tady modlíme) za zdejší komunitu. Je tu něco, za co se můžeme modlit za vás?“ Když nemají zájem, pak se jich zeptám, jestli je tady něco, za co se můžu modlit za zdejší komunitu. Jestliže jsou ochotni mi to říct, pak se znovu zeptám, jestli si jsou jisti, že tu není nic, za co bych se mohl modlit za ně. Pokud něco řeknou, modlím se za to a pak se také modlím za jejich zdraví, jejich finanční situaci, jejich vztahy, jejich duchovní život. A zjistíte, že když se za lidi takto modlíte, jsou velmi vděční. Možná si myslí, že jste

trochu divní, ale jsou velmi vděční, protože nejsou zvyklí, že by někdo jiný než jejich přátelé anebo rodina o ně projevil upřímný zájem. Mohou být velmi vděční. A často to otevře duchovní rozhovor a může to vyústit v příležitost sdílet Boží příběh. Mnohokrát se setkáte s lidmi, kteří už jsou věřící, a vy se za ně modlíte. Je skvělé, když vám řeknou, že jsou věřící. A pak to, co udělám, je, že je pozvu, aby se přidali k mé modlitební procházce. Anebo s nimi mluvím o tom, jak oni mohou využít modlitební procházku jako nástroj pro sdílení Ježíše atd. Pokud jsou nevěřící, snažíte se je přitáhnout ke Kristu, pokud jsou křesťané, snažíte se je vybavit pro službu.

Takže modlitba je druhý způsob, kterým vybavujeme lidi, aby se sami sytili. Samozřejmě tu je také **tří třetinová skupina**, která se každý týden setkává jako církve (tj. duchovní komunita). Ta je zaměřena na modlitbu a vyučování modlitby tak, že se modlíme. Takže to je další aspekt.

Třetí aspekt, jak naučit lidi, aby se sami sytili, je **život ve společenství**. Životem ve společenství myslím naše společné vyjádření uřednictví. Víte, být uředníkem není sport pro jednotlivce, je to týmový sport. Není to jako orientační běžec, který běží po poli, je to více jako basketbal. Pokud vás chci naučit hrát basketbal a budeme hrát pouze jeden na jednoho, můžeme pokrýt několik věcí jako kontrolu míče, střelbu na koš, můžeme pokrýt osobní obranu, přihrávky atd. To ale není ohledně basketbalu všechno. Abyste se basketbal naučili, potřebujete tým. Jak jinak se naučíte zónovou obranu, trojúhelník ve dvou nebo obranu „box in one“ nebo tlak na střední čáru. Jak se můžete naučit ty nezákladnější způsoby útoku jako např. „pick n' roll“ nebo bloky anebo cokoli. Abyste pochopili basketbal, potřebujete tým.

Stejně to, že jsem uředníkem, není pouze o tom, jaký já mám vztah s Bohem. Také to má hodně co do činění s mým vztahem s ostatními, obzvláště s těmi, kteří patří do těla Kristova (tj. Boží rodiny, církve). Jestliže je Bůh můj Otec, znamená to, že mám spoustu bratrů a sester. Ve většině Nového zákona v angličtině máme tendenci číst všechny výroky, které říkají: „Ty to udělej, ty to udělej“, jako „ty“ v jednotném čísle. On mluví ke mně... Skutečnost je taková, že většina těch výroků je „vy“ - množné číslo. Je tu společný aspekt. To je jasné z pasáží, které mluví o duchovních darech, takže to je jedno z míst, kde můžeme naše uředníky začít na toto téma vyučovat. List Římanům 12, 1. list Korintským 12, list Efezským 4, 1. list Petrův 4 - toto všechno mluví o naší společné identitě jako těla Kristova v kontextu duchovních darů a o tom, jak se potřebujeme navzájem. **Duchovní dary** se vztahují k tomu, do čeho potřebujeme být zapojeni všichni. Ale každý z nás je speciálně obdarovaný v jiné oblasti a těmto aspektům potřebujeme věnovat zvláštní pozornost. A když to všichni budeme dělat, máme rozdílné silné stránky, a to buduje tělo Kristovo.

V listu Efezským 4 se píše o darech pro vedoucí - apoštolové, proroci, evangelisté, pastýři, učitelé. A píše se tu, že mají vybavit svaté (to jsou všichni věřící), vybavit svaté pro dílo služby, která bude budovat tělo Kristovo, až všichni budeme sjednoceni a zralí. Takže služba má být vykonávaná námi všemi - společně, zužitkovat všechny tyto silné stránky. Úkol vedoucích je pouze vybavit nás všechny, abychom to dělali, úkolem nás všech je budovat tělo, sloužit.

Další aspekt, který pomáhá vybavit lidi pro život ve společenství, je vyučovat je o pasážích, které se týkají vzájemnosti (tzv. **„jeden druhému pasáže“**). Tím myslím pasáže, které mluví o tom, co máme udělat pro druhé. Je jich velké množství ve Starém zákoně a více než 50 v Novém zákoně. Pokud lidé čtou 25-30 kapitol týdně pro svou skupinku vykazatelnosti a jsou si vědomi těchto pasáží, potom na ně „vyskočí“, když je budou číst, a uvědomí si, že máme nést břemena jedni druhých, máme si odpouštět, milovat se, povzbuzovat se k lásce a dobrým skutkům atd. Život ve společenství je součástí Božího záměru pro náš osobní i společný růst, do šířky i do hloubky.

Čtvrtá oblast, ve které potřebujeme být vybaveni my všichni, abychom se sami sytili, se týká **pronásledování a utrpení**. Nemluvíme o tom moc rádi. Byl jsem na setkáních, kde se lidí ptali, jaké je jejich nejoblíbenější zaslíbení z Bible. A tak odpovídali: „Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu...“, ten citát miluji.“ Anebo: „To, co s tebou zamýšlím, znám jen já sám, jsou to myšlenky o pokoji...“, ten citát miluji.“ Ale ještě nikdy jsem neslyšel nikoho říkat: „Všichni, kteří touží žít zbožně v Kristu Ježíši, budou pronásledováni - miluji toto zaslíbení z 2. listu Timoteovi 4.“ Nikdo to nikdy neřekl, že to je jeho nejoblíbenější citát z Bible. Ale Bůh zamýšlí, aby dobro přicházelo skrze pronásledování a utrpení, které zakoušíme kvůli Němu. V Bibli je vyjmenováno mnoho druhů benefitů. Petr, Pavel, Jakub, autor listu Židům - ti všichni vyjmenovávají rysy zbožného charakteru, které získáme skrze utrpení a pronásledování. Petr mluví o tom, jak je Bůh oslaven, když kvůli Němu trpíme „dobře“. Pavel v 2. listu Korintským mluví o tom, jak jsme vybaveni pro službu druhým, kteří trpí stejným utrpením, kterým jsme prošli i my. Je nám řečeno, že v tom jsou výhody pro naši víru. Jsme vyučováni, abychom se spoléhali jen na Boha. Naše víra je posilována, naše víra je čištěna, naše víra se osvědčuje, naše víra je zkoušena, všechny tyto věci jsou výhodami, které plynou z pronásledování a utrpení. Jsou to Boží záměry s pronásledováním a utrpením. Nepřítel má také s pronásledováním a utrpením záměr. Jeho záměrem je nás umlčet. Pokud mlčíme, nemá potřebu nás pronásledovat. A ve skutečnosti, když mlčíme, naplňujeme záměr nepřítele. Ale Bůh má s námi dobré záměry. Tak jak můžeme připravit lidi a proč bychom je měli připravit? Když lidé nevědí, že toto je normální a že **Bůh si to používá k dobrému**, mohou být víc náchylní k tomu být zmalomyslnění nebo zahořklí nebo nahněvaní nebo zastrašení nebo v beznaději nebo v depresi, kdykoliv trpí, protože dělají to, co je správné. Myslí si, že je něco v nepořádku. Ale pokud ví, že Bůh to zamýšlí pro jejich dobro, pro Jeho slávu, budou mít méně takovýchto reakcí a ve skutečnosti budou chtít maximalizovat tyto výhody, které se v nich Bůh pokouší vytvořit skrze jejich životy. Proto to je důležité.

Jak to můžeme udělat? Myslím, že **křest** je pro nás skvělá příležitost, jak zvýraznit skutečnost, že jsme připraveni trpět, jsme připraveni být odmítnuti lidmi, jsme připraveni čelit finančním nezdarům. Jsme připraveni trpět, a pokud to bude nutné i zemřít, pro Pána. Křest je skvělou příležitostí připomenout lidem, dokonce je požádat, aby udělali slib, že jsou připraveni toto udělat ještě před tím, než je pokřtíme ve jméno Otce, Syna a Ducha svatého. Můžeme mít motta - citáty, které mluví o naší ochotě trpět anebo o tom, jaká bude naše odpověď, pokud se stane něco špatného. To, co rád dělám já, když se někteří připravují sloužit na místě, kde se v důsledku své služby mohou jednoduše dostat do vězení anebo zemřít, je, že je nechávám napsat poslední dopis, který bude otevřen v případě jejich uvěznění anebo smrti. Je tam řečeno, že věděli o riziku, které podstupují, a že to za to absolutně stálo. A že povolávají další, aby je nahradili. Když se čtou tyto dopisy, je to silná zkušenost. Tak nebo tak, potřebujeme vybavit lidi a připravit je na utrpení pro jejich víru, aby to udělali ochotně, rádi, s vědomím, že ta cena je ničím v porovnání s tím, co nám dal Bůh a co nám zaslíbil. Tato krátká životní trápení nám připravují věčnou slávu, která se nedá s ničím srovnat. Takže se nesmíme dívat pouze na dočasnou situaci, ale na věčnou realitu ve slávě a na odměnu, která nás čeká. Toto je čtvrtý způsob, který potřebujeme, abychom vybavili každého učedníka, aby se sám sytil.

Takže to shrneme. Interpretace a aplikace Bible, mnohotvárné aspekty a způsoby, jak používat modlitbu, život a růst ve společenství a nakonec pronásledování a utrpení. Pokud se nám podaří vybavit každého učedníka v těchto čtyřech oblastech, nejsou jen pouhými konzumenty, ale duchovními producenty (dávajícími).

Bud' me činiteli slova, nejen posluchači!

Napiš si, jak k tobě Ježíš skrze tuto lekci mluvil a jak Ho máš konkrétně poslechnout:

11a. Příběh z modlitební procházky

Jednoho dne, když jsem byl na modlitební procházce na ostrově při jižním pobřeží Číny, potkal jsem ženu, která byla známá naší rodiny. A tak jsme spolu začali mluvit a ona se zmínila o jednom problému, který měla v práci. A tak jsem se jí zeptal: „Vadilo by ti, kdybych se za to modlil?“ Ta žena byla na tom ostrově ve dvou věcech neobvyklá. Za prvé byla vzdělaná, protože na tomto ostrově se jen velmi málo lidí dostane výš než do 4. třídy. A za druhé byla členkou komunistické strany. Takže byla ateistkou, a to se na tomto ostrově vyskytuje také jen zřídka. Takže když jsem se jí ptal, jestli se za ni můžu modlit, tak si dokážu představit, že o to moc neměla zájem. Ale nechtěla zranit mé city, takže řekla: „Jistě, udělej to.“ Tak jsem se za ni začal modlit a modlil jsem se za ni a ten její problém v práci. A pak jsem se modlil za ni a jejího manžela a její dceru, které bylo šest nebo sedm let. Za jejich zdraví, za jejich finanční situaci, za jejich vztahy, za jejich duchovní život. A když jsem se domodlil, udělala něco neobvyklého. Přiblížila se a uchopila mou paži. To je neobvyklé, aby se žena dotkla muže, který není z její rodiny. Ale ona se dotkla mé ruky a řekla: „Mockrát děkuji, moc to pro mě znamená. Je to opravdu zvláštní. Po celou dobu, kdy ses modlil, jsem cítila takový intenzivní pokoj a lásku, jaké jsem nikdy předtím nezažila. Děkuji.“ Tak jsem řekl: „Není zač,“ a rozloučili jsme se a každý šel svou cestou.

Následující den jsem šel opět na modlitební procházku a modlil se na téže ulici a viděl jsem tutéž ženu, přibližně ve stejnou denní dobu. Když jsem ji spatřil, přišel jsem k ní a zeptal jsem se jí, jak se vyvíjí ta situace v práci. Řekla mi, jak se to vyvíjí. A pak řekla: „Pomodlil by ses za mě ještě jednou?“ Tak jsem řekl: „Jistě.“ A tak jsem se začal znovu modlit. Když se na modlitební procházce modlím za lidi, obvykle zavru oči, skloním trochu hlavu a dělám to hlavně kvůli tomu, abych se soustředil, abych nebyl rušen věcmi kolem. Ale ten den jsem vypadal, jako bych měl oči zavřené, ale ve skutečnosti jsem se díval, protože jsem chtěl vidět její postoj těla, když jsem se modlil. Modlil jsem se podobně jako předtím. A její řeč těla byla extrémně pozitivní a tak jsem se rozhodl v modlitbě pokračovat. Takže poté, co jsem se pomodlil za ni a její rodinu, jsem se modlil za tu čtvrt', za město, za ostrov, za Čínu, dokonce i za některé mezinárodní věci, o kterých ona věděla. A její postoj těla stále zůstával neskutečně pozitivní, a tak jsem se modlil dál. Nakonec jsem si už nemohl vzpomenout ani na jednu věc, za kterou bych se mohl modlit. Modlil jsem se pravděpodobně tak 20 minut. A tak jsem se domodlil a ona řekla: „Stalo se to znovu.“ Řekla: „Celou tu dobu, když ses modlil, jsem cítila intenzivní pokoj a lásku, jaké jsem nikdy nezažila. Je to ta nejzvláštnější věc.“ A pak řekla: „Opravdu se Bůh zajímá o všechny tyto věci, za které ses modlil?“ A já odpověděl: „Ano.“ Řekl jsem: „On je stvořitel všeho. On se důvěrně zajímá o všechno své stvoření. On ví o každém ptákově, který spadne z nebe. On zná počet vlasů na tvé hlavě. On se absolutně zajímá o všechny tyto věci.“ A pak řekla: „Může Bůh opravdu něco udělat ohledně všech těchto věcí, za které ses modlil?“ A já řekl: „Ano.“ Řekl jsem: „On má všechnu moudrost a znalost, má všechnu moc a veškerou autoritu. On je všudypřítomný. On je sám o sobě mimo čas, může vidět konec od začátku. V Něm vše drží pohromadě, On může rozhodně udělat něco ve všech těch věcech, za které jsem se modlil.“

A pak řekla: „Mohu se i já modlit? Nemyslím teď, ale všeobecně.“ Řekl jsem: „Ano, můžeš se modlit kdykoli a Bůh tě uslyší, ale nebude to totéž, jako když se modlím já. Víš, já mám vztah s Bohem, byl jsem adoptován jako Jeho dítě. On s tebou nemá takový vztah, nemá k tobě takový závazek, takže to nebude stejné, jako když se modlím já. Ale dobrá zpráva je, že ty můžeš mít takový vztah s Bohem. A pak jsem jí vysvětlil Boží příběh - evangelium. Začal jsem od 1. Mojžíšovy až ke Zjevení. Vyprávěl jsem jí ty dějiny Božího zjevení a udělal jsem to z pohledu osobního vztahu. A pak jsem řekl: „Chtěla bys to udělat hned teď? Můžeš mít takový

vztah s Bohem!“ Ona řekla: „Ne, pokud bych to udělala, tak bych skoro určitě přišla o práci.“ (Měla práci ve vládě.) „Vyhodili by mě ze strany,“ řekla, „můj manžel by mě téměř určitě opustil a odvedl by si naši dceru. Nejsem prostě připravená učinit takové oběti.“ „Ale,“ řekla, „mohu naučit svou dceru, jak se modlit?“ Toto je velká věc. Díky politice jediného dítěte v Číně je to, co se stane tvému jedinému dítěti, ta nejdůležitější věc v tvém životě. Takže tohle byla velká věc, na kterou se ptala. Tak jsem řekl: „Ano, můžeš učit svou dceru, jak se modlit, ale ona taky nemá osobní vztah s Bohem.“ Řekla: „Rozumím.“ Rozloučili jsme se a šli každý svou cestou.

Pak jsem ji nějakou dobu neviděl, ale když jsem ji příště potkal, udělala ještě něco dalšího neobvyklého. Když mě z dálky uviděla, rozběhla se ke mně. Ten ostrov je v tropech, je tam pořád horko a vlhko a lidé, kteří tam žijí, jsou známí svou leností. Takže nikdy nevidíte dospělého člověka běžet - za žádných okolností. Zvláště ne někoho tak důležitého jako ona. Ale ona ke mně běžela a řekla: „Já jsem také Boží dítě.“ Odpověděl jsem: „To je skvělé, prosím, řekni mi o tom.“ A ona řekla: „Posledně, když jsme spolu mluvili, šla jsem domů a učila jsem dceru, jak se modlit. Modlily jsme se každý den za všechno, co se stalo. Bylo to úžasné. A pak jsme byly před několika týdny ve městě a stály jsme v řadě, abychom koupily nějaké losy v loterii. Vláda sponzorovala slosování, losovalo se o televizní soupravu a vybrané peníze měly jít na podporu hendikepovaných dětí. Tak jsme stály v řadě a moje dcera řekla: ‚Mami, neměly bychom se za to nejdříve modlit?‘ A já jsem řekla: ‚Ano, máš naprostou pravdu, měly bychom.‘“ A tak se v té řadě zastavila a začala se nahlas modlit: „Drahý Bože, prosím, pomoz nám vyhrát tu televizní soupravu.“ Přál bych si to vidět. Jako bych slyšel ty ostatní lidi v řadě říkat: „Co to dělá? Je v pořádku?“ Máte tu ženu ateistku, která se modlí: „Drahý Bože, prosím, pomoz nám vyhrát tuhle televizní soupravu, ale i když nevyhrajeme, tak myslím, že je to OK. Děkujeme Ti, že jsi požehnal každého člena naší rodiny dobrým zdravím a tělem, které funguje. Děkujeme Ti, že jsi nám požehnal finančně tak, že si můžeme dovolit koupit tyto losy. Děkujeme Ti, že miluješ tyhle hendikepované děti, které nikdo jiný nemiluje.“ Víte, v Číně jsou hendikepovaní zavržení a odmítaní, každý si jen přeje, aby zemřeli a odešli. Ale ona řekla: „Já vím, že Bůh je miluje, ačkoli nikdo jiný ne.“ A tak se modlila: „Pane, prosím, použij ty peníze, které se vyberou, abys jim dal plnohodnotný a šťastný život. Amen.“

A řekla: „Mimochodem, tu televizní soupravu jsme nevyhrály, ale ten večer, když jsem přišla domů, ležela jsem v posteli a přemýšlela o tom, za co jsem se modlila. A uvědomila jsem si, že to vše je pravda. Bůh nám požehnal dobrým zdravím a fungujícím tělem a financemi. Bůh miluje tyto hendikepované děti, které nikdo jiný nemiluje. Uvědomila jsem si, že chci znát tohoto Boha, chci takovému Bohu sloužit, chci být Jeho dítětem. Vzpomněla jsem si, jak jsi mi řekl, že to můžu udělat. A tak jsem se rozhodla následovat Ježíše a vedla jsem svou dceru, aby udělala totéž.“ A tak se z nich staly jedny z prvních členů v jednom z prvních společenství této cílové skupiny, které se stalo hnutím, které se rozšířilo po celém ostrově. A jediné, co jsem pro to udělal, bylo, že jsem se za ni dvakrát modlil. Sdílení Ježíše se může stát skrze modlitbu. Skrze modlitební procházky. Za sebe mohu říct, že to pokládám za jeden z nejefektivnějších způsobů, jak sdílet svou víru.

Bud' me činiteli slova, nejen posluchači!

Napiš si, jak k tobě Ježíš skrze tuto lekci mluvil a jak Ho máš konkrétně poslechnout:

12. Tréninkový cyklus

Přemýšlíme-li o multiplikaci učedníků, je užitečné, když budeme mít na mysli tzv. tréninkový cyklus. Tréninkový cyklus je: modeluj, pomáhej, dohlížej a odejdi. Rád ho přirovnávám k procesu, když rodič učí dítě jezdit na kole. Takže první krok tohoto procesu je (ačkoli o tom často nepřemýšlíme), že dítě vidělo někoho jiného, jak jezdí na kole. Možná, že vidí sousedovo dítě a řekne si: „Až budu velký, taky chci jezdit na kole jako Johnny.“ Ok? Je to jen okamžik, ale je to základní krok pro nás všechny. Všichni jsme viděli někoho jezdit na kole, a to nám vložilo do mysli tu základní myšlenku (koncept). To platí pro každého kromě toho člověka, který kolo vymyslel. Ale trvá to jen okamžik.

Druhý krok je o trochu delší, je to tzv. fáze pomoci (asistence). Takže - ve fázi pomoci můžete samozřejmě použít boční kolečka, ale celkově mezinárodně uznávanou klasikou je rodič, který drží kolo. Možná, že má levou ruku na řídítkách a pravou pod sedačkou. Rodič kráčí vedle dítěte. Znáte to, říká: „Šlapej dál, zlato, zrychli, neopírej se o mě.“ A kráčí podél toho kola a pak třeba řekne: „Ok, řekl bych, že už to máš, jo? Tak já tě pustím, jsi připravený? Jedna, dva...“ A na tři ho nechá jet. A obvykle, co se stane? Bum, že? Obvykle dítě spadne, možná se trochu poškrábe. Když se to stane, neřekneme: „Ach, to je škoda. Možná, že nejsi stvořen k tomu, abys jezdil na kole. Možná tvůj bratr to zvládne.“ Něco takového? Ne. Posadíme dítě ihned opět na kolo a povzbuzujeme, aby znovu přidalo, a pak je pustíme a ono může opět dvakrát, třikrát či čtyřikrát spadnout. Ale postupně se dostane do fáze, kdy se udrží nahoře. To byla fáze pomoci.

Pak přijde fáze dohledu. Tohle je nejdelší fáze ze všech. Fáze dohledu znamená, že musíme pokračovat v dohledu na dítě, dokud mistrovsky neovládá potřebné dovednosti, aby dokázalo jet bezpečně na kole samo kdykoli a kamkoli bude chtít. Je to tak? Takže tu je hodně dovedností, které se musí naučit mistrovsky ovládat. Musí být schopno zvednout kolo, pokud spadne, naskočit na ně. Musí být schopno samo se rozjet. Musí ovládat řízení, aby dokázalo zvládnout zatáčky. Musí se naučit brzdit, kontrolovat rychlost kola. Potřebuje vědět, jak jet bezpečně do kopce a z kopce. Potřebuje rozumět silničním pravidlům - kde je bezpečné jezdit, kde není. Jsou tu všechny tyto věci, které dítě musí ovládat před tím, než mu můžeme bezpečně dovolit jezdit, kdy a kam chce.

Nicméně jakmile dítě tyto dovednosti zvládne, je naprosto v pořádku, aby rodič odešel. Pokud dítě může jezdit na kole jen v přítomnosti rodiče, nebude na kole jezdit tak často, jako by tomu bylo v případě, kdy přítomnost rodiče není nutná. Nikdo nechce neustálý dohled, pokud už ty dovednosti ovládá. Bylo by pro mě šílené volat tátovi a žádat ho, aby sem přišel dohlédnout, jak jezdím na kole. Umím jezdit na kole. Učil jsem jiné lidi, jak jezdit na kole. Nepotřebuji ho, aby na mě dohlížel. Nakonec tedy přijde doba, kdy je vhodné odejít. Takže tento proces - je tu paralela pro činění učedníků a zakládání nových církví - kdy modelujeme, pomáháme, dohlížíme a odcházíme.

Takže jak by takový proces mohl vypadat při zakládání církví (malých duchovních komunit)? Modelujeme tím, když prostě používáme své dovednosti před člověkem, kterého vedeme. To trvá jen okamžik. Jedenkrát to většinou stačí. Pak pomáháme. Oni se potřebují dostat na kolo, že? Je to jako ta ilustrace, kterou jsem použil už dříve, že není možné naučit se jezdit na kole pouze tím, že se budu dívat na Tour de France. Takže oni potřebují ve fázi pomoci dělat ty dovednosti a vy jste tam pouze proto, abyste pozorovali a dávali návrhy. Oni vůbec nevědí, co dělají. Takže to vyžaduje blízký kontakt, těsný dohled. V tomto procesu je třeba být více direktivní, usměrňovat. Ale oni to musí dělat sami. A jakmile zvládnou základy, pak můžete podstoupit a být ve svém přístupu méně zapojení, méně direktivní. Zkrátka se

jen více ujišťovat, že zaostřují své dovednosti a že získávají všechny ty potřebné, ale již není třeba těsný dohled. Takže, když tohle děláte, jste ve fázi dohledu.

Ale když se vrátím k té fázi pomoci, kterou občas nazývám stínový mentoring nebo stínová pastore (péče o lidi), znamená to, že vedení opravdu poskytujete, ale děláte to z pozadí. Nejste vpředu. Oni jsou vpředu, oni jsou ve světle reflektorů. Vy jste v přítmí a poskytujete směřování. A pak, ve fázi dohledu, ustoupíte ještě dál a oni pak mají více zodpovědnosti za to, kolik dostávají pomoci ve směřování, ve směřování svého rozvoje. Jakmile mají všechny ty základní dovednosti a cítí se jistí v tom, co dělají, a v tom, jak to učí druhé, pak můžete odejít. A opět, je to naprosto v pořádku.

Takže, jak tento proces fungoval například v případě apoštola Pavla? Řekl bych, že Pavel modeloval a pomáhal, když byl s církvemi během své první misijní cesty. Zatímco byl v tom městě, tak modeloval a pomáhal. Pak, když odešel, vstoupil do fáze dohledu. Takže celá doba jeho modelování a pomoci byla kratší než šest měsíců (kromě Korintu a Efezu). V Korintu a Efezu byl trochu déle. Ale potom dohlížel podstatně delší dobu, více než desetiletí, a během té doby se buď vrátil na opakovanou návštěvu, nebo poslal spolupracovníka, aby byl s nimi, napsal jim dopis... Ale zůstal s nimi v kontaktu, aby se ujistil, že dostávají to, co potřebují. Ale nakonec odchází. To vidíme nejjasněji v Efezu. Vzpomínáte si, jak byl na cestě zpět do Jeruzaléma a procházel nedaleko Efezu a zavolal některé ze starších církve v Efezu, aby se s ním sešli? A řekl jim: „Už nikdy nespátíte mou tvář. Řekl jsem vám vše, co potřebujete. Já potřebuji jít dál do dalších míst.“ To bylo pro ně samozřejmě smutné. Říká se tam, že velmi plakali kvůli tomu slovu, že už nikdy neuvidí jeho tvář. Pavel nežil v iluzi, že se nestane nic špatného, věděl, že tam nastanou problémy. Řekl jim, že „povstanou falešní učitelé, dokonce z vašich řad. Ale vy jste dostali vše, co potřebujete.“ Věděl, že tam nastanou problémy, ale oni byli vybaveni, aby se s tím vypořádali. Tak od nich odešel - žádný další kontakt. Takto tento proces vypadal v případě apoštola Pavla.

Poslední věc, která by měla být prověřena na seznamu potřebných dovedností, je mistrovské zvládnutí samotného tréninkového cyklu. Abyste si byli jistí, že se to opravdu děje, potřebujete dohlížet alespoň na čtvrtou generaci. Takže například první generace modeluje (M) druhou generaci, pak první generace pomáhá (A) druhé generaci, aby byla modelem (M) pro třetí generaci. Pak první generace dohlíží (W), jak druhá generace pomáhá (A) třetí generaci, která modeluje (M) čtvrtou generaci. A pak, jakmile jste viděli tuto čtvrtou generaci, můžete si být jistí, že druhá generace úspěšně aplikuje tréninkový cyklus pro následující generace.

Takže každá fáze může posunout to, jestli vidíte multiplikaci v další generaci. Ale je potřeba dohlížet na celou dobu tréninkového cyklu tak, aby celý ten „balíček“ držel pohromadě. Z praktického pohledu, když někoho vedu, mám seznam principů a dovedností, u kterých si chci být jistý, že je mistrovsky zvládne. Takže si budu doslova odškrtávat, jak se ten člověk postupně posunuje v oblasti dovedností. A nejen, jestli to dělá dobře, ale jestli to také předává dalším. A jakmile dokončí ten seznam a vidím, že se to vše děje až do čtvrté generace, pak jsem si jistý, že mohu odejít. Takže toto je tréninkový cyklus, kdy jsme s někým pro každou dovednost v určité fázi. Například: možná, že lidé, které vedu, zcela rozumí konceptu duchovní ekonomie a opravdu to žijí a předávají to dál. Ale když dojde na pochopení principu „kačenkového učednictví“, tak si tím ještě nejsou tak jistí. Ještě to neaplikují prakticky takovým způsobem, že by v tom učedníkovali druhé. Drží své učedníky zpátky od služby, nejen od aplikace, ale i od sdílení toho, co se naučili, s druhými. Takže co se týče třeba duchovní ekonomie, jsem možná ve fázi dohledu, nebo dokonce ve fázi odchodu. Ale co se týče „kačenkového učednictví“, pořád jim potřebuji pomáhat, stále je potřebuji směřovat

a instruovat. Nakonec s člověkem potřebuji projít celým tréninkovým cyklem pro všechny různé aspekty, různé dovednosti a různé principy, které jsou nezbytné, než od něho úplně odejdu. Takže toto je tréninkový cyklus.

Budme činiteli slova, nejen posluchači!

Napiš si, jak k tobě Ježíš skrze tuto lekci mluvil a jak Ho máš konkrétně poslechnout:

13. Tempo

Chtěl bych mluvit o něčem, o čem se v církvi moc nemluví, a to o tempu neboli rychlosti. Myslím si, že je několik důvodů, proč o tom nemluvíme. Prvním je to, že máme dojem, že **když se něco děje rychle, bude to mít nižší kvalitu**. Určitě to může být pravdou, jak říká staré pořekadlo: „Kdo spěchá, pije čaj vidličkou.“ Ale zároveň to nemusí být vždy pravdou. Jsou některé věci, které, když se dějí rychleji, právě naopak kvalitu zlepšují. A to je ten typ tempa, které chceme zvýšit. Nezajímá nás množení průměrnosti, nezajímá nás množení špatného produktu, nezajímá nás multiplikace slabých učedníků. Avšak pokud najdeme způsob, jak zvýšit tempo činění učedníků a multiplikace učedníků, aniž bychom poškodili kvalitu ovoce, toto nás zajímá.

Druhým důvodem, proč si myslím, že v církvi moc nemluvíme o tempu, je, že **správně věříme, že věčné věci jsou nejdůležitější**. Bůh sám, Jeho Slovo (Bible), duše lidí - toto jsou věčné věci. A ty jsou důležitější než věci dočasné. Kdykoli mluvíme o tempu, mluvíme o dočasných záležitostech. Je tu však něco, co si potřebujeme zapamatovat, a to skutečnost, že věčný osud věčných duší se určuje v čase. O něco více než jeden člověk za vteřinu přechází do věčnosti bez Krista. Toto tempo se nezpomaluje, ani když spíme nebo když jsme na dovolené nebo kdykoli jindy. Prostě pořád pokračuje.

Církev globálně je větší, než byla kdykoli předtím. A tvoří také nejvyšší procento lidské populace než kdykoli předtím. Avšak růst církve ještě tak úplně nedrží tempo s růstem populace. To znamená, že ve světě dnes žije mnohem více lidí, kteří nevěří v Ježíše, než kdykoli předtím vůbec existovalo. Nedržíme tempo s růstem populace. Naše generace učedníků je zodpovědná za tuto generaci lidí. A stávající stav není dostačující.

Na tempu záleží. Každý z těchto lidí, který vstupuje do věčnosti bez Krista, v určitém slova smyslu okrádá Boha o kus Jeho slávy. Není pochyb, že bude oslaven stejně tak v potrestání svých nepřátel, jako v záchraně těch, kteří Ho uznávají a uctívají. To je pravda. Avšak již ve Starém zákoně je řečeno, že Bůh se neraduje ze smrti jakéhokoli člověka. V Novém zákoně se říká, že Bůh nechce, aby někdo zahynul, touží po tom, aby se všichni odvrátili od svých špatností. Nakonec Ho každý uzná jako Pána. Někteří dobrovolně, s velkým uctíváním, někteří neochotně, jako poražený lid. Všichni to uznají. Avšak Boží stanovená priorita je, aby se všichni odvrátili od svých špatností, aby Ho všichni milovali a uctívali ochotně. Takže On se neraduje z těchto lidí, kteří umírají bez Něho. A to je ten důvod, proč na tempu záleží. Hodně na něm záleží.

Přibližně před dvaceti lety jsem o tomhle přemýšlel a z nějakého důvodu se moje mysl zaměřila na svět přírody. A začal jsem přemýšlet o slonech a králících. Je zde důvod, proč jsem přemýšlel právě o nich jako o reprezentantech pomalé a rychlé multiplikace. Provedl jsem totiž malý průzkum týkající se jejich věku, kdy dosáhnou sexuální dospělosti, a období březosti a toho, kolik mláďat měli v průběhu gravidity a jak často byly samičky v období páření. U slonů to, i když začnete s dospělým párem, trvá tři roky, než se dostanete od dvou ke třem slonům. Zatímco když začnete s dospělým párem u králíků, za tři roky by potenciálně mohli mít 476 000 000 králíků. To se však nikdy nestalo kvůli přemnožení, nedostatku jídla, nedostatečné hygieně, nedostatku vody, predátorům a všem podobným věcem. Tento ideální potenciál nebyl nikdy naplněn, ale přivádí nás to k myšlence, že se králíci rozmnožují mnohem rychleji než sloni.

Tytéž faktory platí pro malé duchovní komunity, když je srovnáme s králíky. A větší, více tradiční církve (které nám obvykle přijdou na mysl, když slyšíme slovo církve, která funguje spíše jako městská nebo regionální církev), ty jsou více podobné slonům. V těchto dvou typech

církvi se snadnost reprodukce velmi liší. Chceme jak slony, tak i králíky. Nechceme mít svět bez slonů, ale právě teď jsme ve světě, kde máme několik slonů a velmi málo králíků. A tohle není rovnováha v přírodě. Rovnováha v přírodě je, když je více menších živočichů, které lze reprodukovat rychleji.

Jak tedy můžeme - nebo spíše jaký by byl dopad, kdybychom viděli rychlou multiplikaci? V oblastech, kde vidíme rychlou multiplikaci, vidíme, jak je temnota zatlačena zpět. Vidíme pokrok, který byl udělán pro Boží království, kdy království roste mnohem rychleji než populace. Potřebujeme tohle vidět na mnohem více místech po celém světě.

Dopad multiplikace můžeme vidět na tomto diagramu:

REPRODUKČNÍ TEMPO V MĚSÍCÍCH REPRODUCTION RATE IN MONTHS					
ROKY YEARS	18	12	9	6	4
10	64	1,024	8,192	1 milion 1 Million	1 miliarda 1 Billion

Na tomto diagramu se můžeme podívat na období deseti let. A čísla v horním řádku ukazují průměrné reprodukční tempo v měsících. Takže pokud se církev reprodukuje průměrně každých 18 měsíců, za deset let budeme mít 64 církví. Pokud se reprodukuje průměrně každých 12 měsíců, za deset let budeme mít přibližně více než 1000 církví. Pokud každých 9 měsíců, za deset let budeme mít přes 8000 církví. Když je průměrné reprodukční tempo každých 6 měsíců, měli bychom přes milion církví za deset let. Když by to byly 4 měsíce, měli bychom více než miliardu. Tohle se nikdy nestalo, protože pokud by se to stalo, za deset let bychom měli v těchto malých duchovních komunitách více lidí, než činí celá populace Země. Když řekneme, že máme průměrně 10 lidí v každé malé duchovní komunitě, je to pořád osm miliard lidí. Takže něco jako ti králíci, ale tohle se nikdy nestává.

Avšak během období více než deseti let jsem viděl, že je možné devítiměsíční reprodukční tempo u ateistů, animistů, hinduistů, buddhistů, muslimů, katolíků, pravoslavných a v sekulárních prostředích. Jinými slovy, v každém všeobecném typu duchovního nebo náboženského prostředí jsem viděl toto tempo multiplikace církve udržované po deset let. Ve dvou případech (jednou to bylo v jihovýchodní Číně a podruhé v jednom indickém státě) jsem v průběhu deseti let viděl průměrné šestiměsíční reprodukční tempo, které způsobilo vznik milionu malých duchovních komunit.

Teď budu možná prvním, kdo přizná, že aby toto bylo možné, musí se spousta věcí dít správným způsobem. Nicméně devítiměsíční reprodukční tempo je velice uskutečnitelné. Tady bych chtěl, abyste rozpoznali rozdíl mezi osmnáctiměsíčním a čtyřměsíčním reprodukčním tempem. Jeho dopad během období deseti let není čtyřikrát nebo pětkrát větší. Je to jeden a půl milionkrát větší dopad! Je to exponenciální zvýšení tempa způsobené byť jen malými změnami v průměrném reprodukčním tempu.

Pokud se nám podaří najít způsoby, jakými zvýšíme tempo multiplikace dobrého ovoce, bude to mít neskutečné dopady na duchovní mapu. Bude to mít obrovský dopad na rozšíření a expanzi království. A to je něco, na čem by nám mělo záležet. Na čase opravdu záleží. Na rychlosti a tempu záleží.

Budme činiteli slova, nejen posluchači!

Napiš si, jak k tobě Ježíš skrze tuto lekci mluvil a jak Ho máš konkrétně poslechnout:

14. Být součástí dvou církví

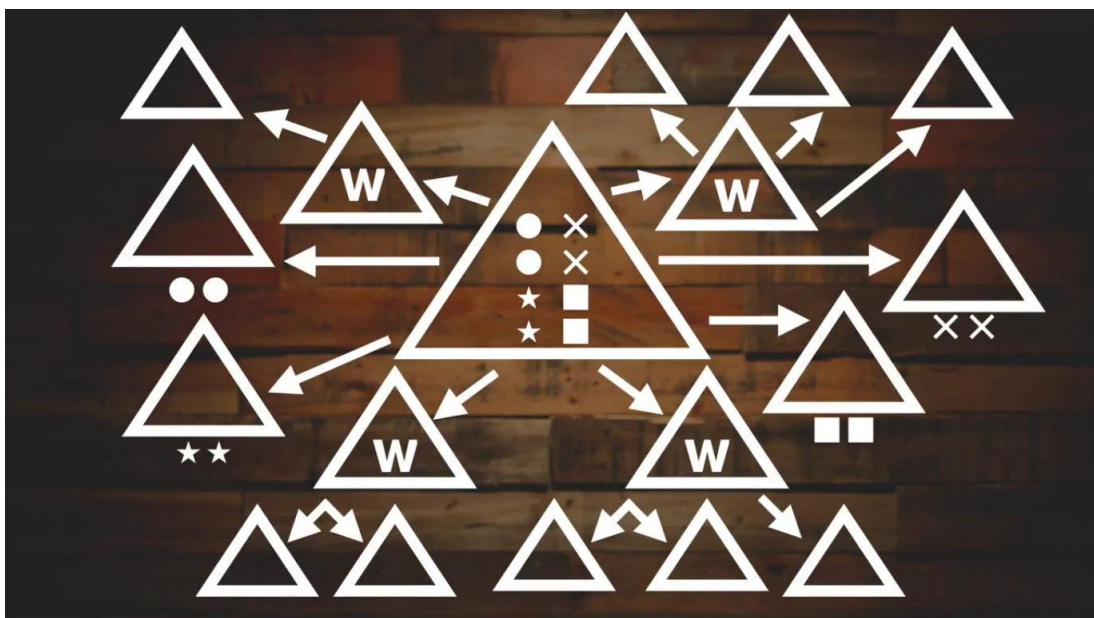
Jedna z věcí, která napomáhá tomu, že malé duchovní komunity připomínají spíše králíky než slony, je, že zde existuje očekávání, že každý člověk bude součástí dvou církví nebo že bude současně nějak spojen se dvěma církvemi. Ta první církev je jeho duchovním domovem, jeho duchovní rodinou. Tu představuje tento trojúhelník:

Vidíte, že v tomto trojúhelníku jsou dva kruhy, dva čtverce, dva křížky a dvě hvězdičky. Ty představují čtyři páry, které jsou v této církvi (duchovní komunitě). Potenciálně také mají kupu dětí, ale ty nejsou na tomto obrázku - obrázek znázorňuje jen dospělé. Toto je tedy jejich duchovní rodina a oni zůstanou součástí této duchovní rodiny. Ale pokud přivedou někoho ke Kristu, spíše než aby ho připojili do své duchovní komunity, pomohou tomuto člověku získat jeho rodinu a přátele a začít tak novou církev, novou duchovní rodinu. Anebo pokud přijde nějaký křesťan a uvidí, co se zde děje, a řekne: „Páni, strašně rád bych se připojil k vaší církvi! Můžu se připojit k vaší církvi?“ většinou mu řeknou: „Ne, je nám líto, nemůžeš, ale moc rádi ti pomůžeme začít duchovní komunitu jako je tato.“ Takže, ať už jde o pomoc se založením nové církve novému následovníkovi Ježíše nebo učedníkovi, který již nějaký čas Ježíše zná, v obou případech je vytvářena církev nová.

Dejme tomu, že jeden z těchto párů řekne křížkům, aby šli a modelovali a pomáhali (M a A) při vzniku této nové církve. Jsou jim tedy vzorem a pomáhají jim. Všimněte si, že jsou znázorněni vně této nové církve. Nejsou jejími členy, nejsou její součástí, ale modelují a pomáhají jim na určitou přechodnou dobu. Ve stejnou dobu kolečka, čtverečky a hvězdičky dělají totéž. Čili tato církev má potenciál založit čtyři nové církve zároveň. A když křížky dokončují fázi modelování a pomoci, jedna z věcí, kterou jim pomáhají dělat, je, že vytvářejí následující, další generaci církví. A když se toto začne dít, křížky skončí fází modelování a pomoci (M a A) a budou dohlížet (W) na církve, která modeluje a pomáhá (M a A) další církvi. A pak křížky půjdou a zopakují celý proces modelování a pomoci pro další novou církev. A až to dokončí, tak se i tato druhá církev dostane na seznam církví, na které křížky dohlížejí. A pak půjdou a celý tento proces zopakují znovu.

Takže všeobecně řečeno, v daném čase modelujete a pomáháte (M a A) jedné církvi, ale v tomtéž čase můžete dohlížet (W) na mnoho církví najednou. Je to proto, že modelování a pomoc je mnohem intenzivnější proces, vyžaduje více aktivní účasti, více osobní aktivní

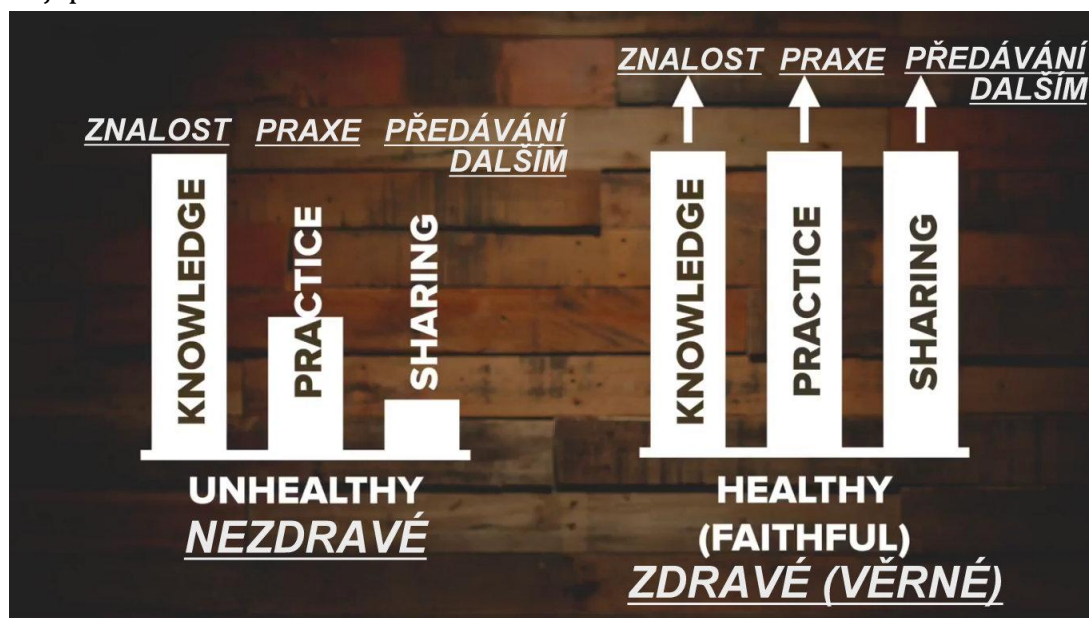
pozornosti, zatímco fáze dohledu vyžaduje méně aktivní účasti, je méně direktivní, méně častá a méně intenzivní, takže můžete dohlížet na více církví najednou. Pak tedy máte církve, které jsou ve fázi dohledu. Ty se již samy reprodukují a stávají se modelem a pomocí pro nové církve. A jakmile tyto nové církve samy vstoupí do fáze, kdy budou dohlížet na své církve, budou pak také zakládat nové církve. Takže tyto církve neustále násobíte. Můžete vidět, jakým způsobem to připomíná králíka. Máte několik církví najednou a máte na to krátký čas. Rád si dávám například za cíl, že na fázi modelování a pomoci budu mít 3 měsíce. Tato fáze modelování a pomoci je v podstatě duchovní generace nově založené církve, jde mi tedy o to, aby průměrný reprodukční cyklus trval 3 měsíce. Toto se však nestává pravidelně. Jsou prostě církve, které umírají; církve, které se nereprodukují; jsou tu církve, které se reprodukují pomaleji. Nicméně, dávám si za cíl 3 měsíce. Takže na konci 3. měsíce by se samy měly angažovat v založení další nové církve. To je můj cíl. Pokud je tedy každý učedník zároveň součástí dvou církví - jedné, která je jeho primární duchovní rodinou, a druhé, které slouží modelováním a pomocí, vede to pak k rychlé multiplikaci.

Bud'me činiteli slova, nejen posluchači!

Napiš si, jak k tobě Ježíš skrze tuto lekci mluvil a jak Ho máš konkrétně poslechnout:

15. A co hereze?

U hnutí, jako jsou tato, se lidé často obávají možnosti hereze (tj. bludu, falešného učení). A to je pochopitelné - jsou v nich noví věřící, kteří vedou jiné, ještě novější věřící na začátku své cesty a tak dále. Myslím si ale, že máme až příliš často starost o tzv. ortodoxii, a ne tak moc o tzv. ortopraxi. Ortodoxie je správná víra a to je důležité. Mít správné učení je skutečně důležité. V mnohých církvích máme ale velmi často věřící, kteří sice věří správným věcem, ale nežijí podle nich.

Tímto se vracíme k tématu udržování rovnováhy mezi vírou a znalostmi, mezi praxí a poslušností, mezi předáváním dalším a vyučováním a musíme si všimnout všech těchto aspektů. Je absolutní pravda, že noví věřící často dělají chyby v interpretaci a aplikaci Bible. To můžeme znázornit na diagramu:

Na tomto diagramu znázorňuje kříž místo, kdy daný člověk naváže svůj vztah s Ježíšem a směrem doprava pokračuje časová osa. Horizontální osa představuje pravdu: přesný výklad Bible. A ta velká rozvlněná linka znázorňuje odchylky od pravdy. To může být nepřesný výklad Bible, nesprávná přesvědčení víry, ke kterým může na začátku raného křesťanského života docházet poměrně často a mohou být svou povahou velmi významné.

Ale pokud jsou jako učedníci vedeni způsobem, o kterém jsme mluvili, včetně toho, že získávají schopnosti výkladu a aplikace Bible, pak se v poměrně krátkém čase takové odchylky objevují stále méně a jsou méně extrémní. Takže běžně i za jeden rok je jich minimum a jsou poměrně nevýznamné.

Musíme si také uvědomit, že špatný výklad Bible není ničím ojedinělým pouze pro lidi v hnutích, jako jsou tato. Vlastně v našich církvích ve Spojených státech je mnoho nepřesných věroučných přesvědčení. Rozdíl spočívá v tom, že v hnutích zaměřených na činění učedníků jsou takové nepřesnosti zřejmé, protože lidé, kteří v ně věří, mají prostor mluvit a my je můžeme zaslechnout, zatímco v jiných církvích je slyšet nemůžeme.

Předpokladem je, že lidé rozumí a věří všemu, co řekne pastor. To není pravda. Jak můžeme vidět z průzkumů (jako je známý Barnův průzkum - www.barna.org), američtí křesťané jsou vzdáleni biblickému světonázoru, který je daný správným porozuměním Bibli. Ale od takových nikdy nic neslyšíme a oni nejsou vychováni, aby Bibli interpretovali a aplikovali, takže ve svém stavu nepřesných nebo špatných přesvědčení, ve která věří, setrvávají. A tato situace se v průběhu času nezlepší. Možná ještě více alarmující skutečností vyplývající z Barnova průzkumu je, že i sami američtí pastoři mají alarmující rozdíly mezi svými přesvědčeními, kterým věří, a Bibli - mezi biblickým pohledem na svět a svým pohledem na svět. Takže dokonce i kdyby lidé porozuměli a uvěřili tomu, co pastoři říkají, stále může docházet k omylům.

Nicméně ještě jednou, myslím si, že ortodoxie je důležitá, ale ortopraxe je důležitější. Protože ortopraxe znamená, jak prakticky žijeme to, v co věříme, jak to správně uvádíme do praxe. Takže pokud se nebudeme zajímat jen o ortodoxii, ale také o ortopraxi, a o předávání ostatním, pak se stane ještě očividnějším, že typ multiplikačních hnutí, o kterém mluvíme, je vlastně značně zdravější.

Měl jsem na nějaký čas možnost sloužit jako viceprezident pro globální strategii v Mezinárodní misijní radě Jižních baptistů. Když jsem tu pozici vykonával, jednou z mých zodpovědností byl dohled nad odborem zaměřeným na globální průzkum, který je světově uznávaným expertem v průzkumu misie. Zkoumali jsme řadu hnutí, které mají charakteristiky, o kterých právě mluvíme. V rámci těchto hnutí jsme udělali mnoho, vlastně bezpočet hloubkových rozhovorů (360stupňové rozhovory, které hodnotily nové věřící, starší věřící, lídry, nevěřící lidi žijící v dané oblasti, ostatní křesťany žijící v dané oblasti, kde se tato hnutí rozvíjela) a snažili jsme se hodnotit nejenom kvantitativní, ale i kvalitativní data o těchto rapidně rostoucích hnutích.

Sečteno a podtrženo: nikdy jsme v těchto hnutích neidentifikovali žádné významné heretické problémy. Během času mého působení jsme zkoumali tucet různých hnutí v rozličných kontextech, výzkumné týmy byly sestaveny z lidí pocházejících z různých zemí a z různých denominací (církví) tak, abychom zamezili předsudkům. A nejvýznamnější pochybení, které jsme našli, bylo u kmene Quiare v Erise, v Indii. A totiž, že novým následovníkům Ježíše nedovolili křest dříve než za rok po tom, co poznali Ježíše. Je to biblické? Ne. Je to správné? Ne. Ale je to kritická hereze? To si nemyslím. Nevidím to jako primární problém, ani jako sekundární problém, ale problém třetího řádu. To neříkám proto, že v hnutích jako jsou tato, k herezi nemůže dojít, samozřejmě že může. Chci říct, že pro ně nejsou typickým znakem.

Takže pokud vychováváte učedníky, aby se dokázali sami duchovně sytit způsoby, o kterých jsme mluvili, a pokud používáte tréninkový cyklus, pravděpodobnost vzniku hereze je časem ve skutečnosti mnohem menší než u tradičnějších hnutí.

Vracíme se tím k myšlence tréninkového cyklu. Pokud si vzpomínáte, přirovnali jsme jej k rodiči, který učí dítě jezdit na kole. V mnohých církvích se snažíme vše modelovat, modelovat a modelovat (M). A pokud vůbec někdy začneme lidem pomáhat (A), velmi dlouho se bojíme pustit je na kole samotné, protože si chceme být jisti, že z kola nespádnou. To jsou „věčné záležitosti“. To je „skutečně důležité“. Zkrátka nechceme, aby se zranili, nechceme, aby ostatní byli zraněni, a nechceme, aby docházelo k chybám. Jak toto odráží Boha, jak to odráží Jeho církev, když v důsledku toho kolo stále jen přidržíme, přidržíme, přidržíme? Když budeme kolo stále držet, nikdy se nenaučí jezdit na kole. Musí mít možnost dělat chyby. To je totiž způsob, kterým se učíme. A kdo z nás nikdy ve vůdcovství neudělal chybu? Ale ano, přesto jsme nějak přežili, církev přežila, Bůh přežil. Musíme prostě jen být ochotni nechat ostatní selhat, aby se mohli učit.

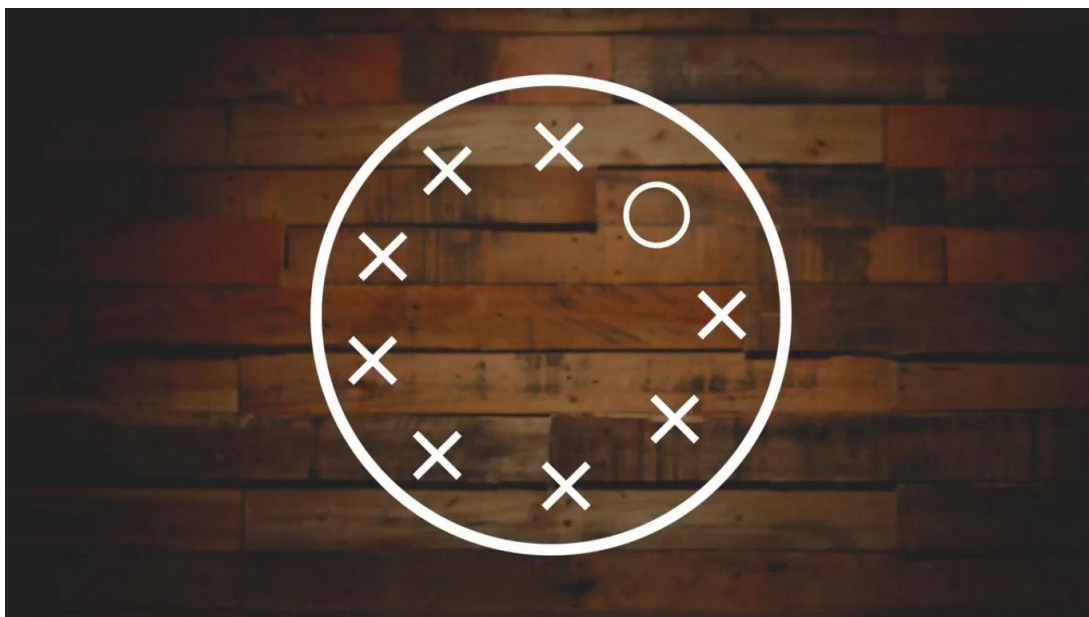
Bud'me činiteli slova, nejen posluchači!

Napiš si, jak k tobě Ježíš skrze tuto lekci mluvil a jak Ho máš konkrétně poslechnout:

16. Buňky vedoucích

Dalším způsobem, jak můžeme zakládat nové církve (duchovní komunity) a naučit lidi v jejich zakládání pokračovat, jsou buňky vedoucích. V misi se buňky vedoucích používají pro dočasné skupiny nebo dočasné obecnství, jako jsou např. kočovníci, sezónní pracovníci nebo migrující pracovníci nebo studenti nebo vojáci. Zkrátka lidé, kteří jsou na určitém místě jen po omezenou dobu. Takže na takových místech mohou být buňky vedoucích použity právě pro vybudování těchto lidí, aby to mohli uvést do praxe tam, kam pak zamíří.

Buňky vedoucích můžeme použít při zakládání církví, abychom lidi naučili nové církve založit.

Na tomto diagramu je buňka vedoucích znázorněna kruhem. To je záměr. I když to jako církev vypadá a funguje, tak to církev není. Největší rozdíl spočívá v tom, že existuje pouze na nějakou omezenou dobu.

Řekněme, že se buňka vedoucích schází po dobu tří měsíců. Takže na tři měsíce bude vypadat jako církev, ale výsledkem tohoto období bude, že členové buňky, kteří jsou reprezentováni těmito křížky, vyjdou ven z buňky, ať už v párech (což je upřednostňovaná možnost, pokud taková existuje) nebo jako jednotlivci a začnou zakládat nové církve. Malý kruh v rámci toho velkého představuje toho, kdo skupinu provází či trénuje (facilitátora). A tento člověk bude následně vést ty, kteří půjdou nové církve zakládat. Takže po třech měsících se tito lidé rozptýlí a budou zakládat nové církve.

Jednou z možností je také namísto zakládání nových církví zakládat nové buňky vedoucích. To může pokračovat třeba i po další dvě nebo tři generace a až lidé z poslední generace vyjdou ven a založí nové církve. To může nastat v případě, že máte větší skupinu křesťanů, kterou chcete trénovat. Rozdělte je do skupin obvykle po dvanácti nebo méně lidech, trénujete jednu skupinu a pak každý člověk ze skupiny může vyjít ven a trénovat dalších dvanáct. A tak můžete v krátkém sledu ovlivnit a vybavit potřebnými schopnostmi velké množství lidí. Takže pokud máte velké množství křesťanů, které chcete naučit, aby uměli zakládat církve tímto způsobem, můžete uvažovat nad buňkou vedoucích jako nad dobrým způsobem, jak toho dosáhnout.

Bud'me činiteli slova, nejen posluchači!

Napiš si, jak k tobě Ježíš skrze tuto lekci mluvil a jak Ho máš konkrétně poslechnout:

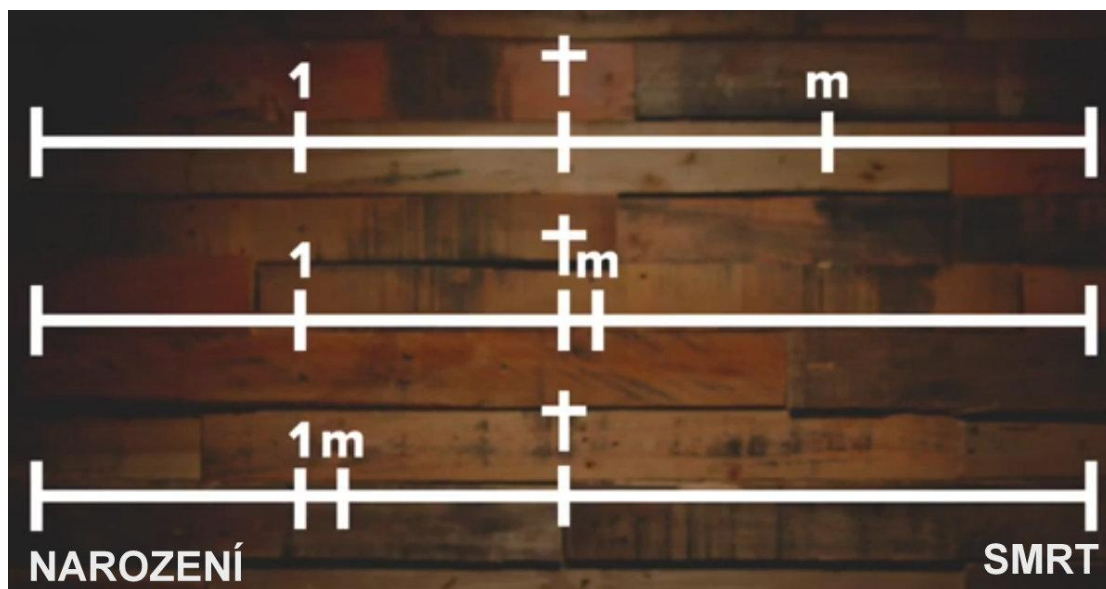
17. Proces není postupný

Jedním z neobvyklých aspektů multiplikace učedníků a malých duchovních komunit je to, že se celý ten proces neděje postupně (sekvenčně). Na sekvenčním myšlení není nic špatného. Na správném místě to může být velmi silný způsob přemýšlení. Ale nemusí to být ten nejlepší způsob pro každý proces. A právě multiplikace, zakládání duchovních komunit a rozvoj učedníků, o které mluvíme, není tou oblastí, kde by to byl nejlepší způsob přemýšlení. Je zapotřebí, abychom se naučili přemýšlet více organicky a celostně, tak nějak systémovým způsobem spíše než lineárně, postupným způsobem.

Takže například bychom mohli být v pokušení o tomto procesu přemýšlet následovně: nejdříve potřebujeme modlitby k Ježíši, pak navazování vztahů, pak sdílení Ježíše, budování učedníků a až pak zakládání duchovních komunit, potom rozvoj vůdcovství a až pak reprodukci, nebo něco na tento způsob. Koneckonců existuje velká a velmi známá misijní organizace, která koučuje své lidi v procesu, který je téměř totožný s tím, co jsem právě uvedl. A mají dokonce v každé fázi seznam jednotlivých kroků, které musí naplnit, než se pustí do další fáze svého díla. Problém je, že to může dobře fungovat až do chvíle, než se dostanou do fáze zakládání duchovních komunit. Tam je úzké hrdlo a právě tam se to zadrhne a stále víc a více jejich týmů se zastaví právě v této fázi, aniž by se dostaly do fáze rozvoje vůdců a reprodukce. Teď bych mohl dlouho vyprávět a vysvětlovat, proč tomu tak je, a také ukázat na konkrétní příklady tohoto stavu. Ale stačí říct, že je to pouhé vytváření překážek, které se pak později musejí překonávat, pokud přísně trváme na tom, že se věci musí dít sekvenčním způsobem.

Tady je příklad, jak by se věci mohly dít v jiné sekvenci: Na mnoha místech světa jsou stále ještě negramotní lidé. A jeden přístup k negramotným lidem funguje tak, že z nich vytvoříme skupiny, které fungují ve tří třetinovém formátu, o kterém jsme již hovořili. A v těchto skupinách společně studují Bibli, ještě než začnou následovat Ježíše. A dobrým nápadem bývá zavést v těchto skupinách pravidlo, že nemůžeš přijít a poslouchat nový příběh, pokud jsi ten předchozí s někým nesdílel. Takže jinými slovy: ti účastníci, ti nevěřící v Ježíše, kteří jsou součástí této „příběhové“ skupiny, zároveň fungují jako vedoucí. Rostou jako vedoucí, kteří formují nové skupiny, tj. skupiny druhé generace, a pak často i tamti (účastníci těch nových skupin) formují nové skupiny. Nikdo z nich nezná Ježíše. Takže ačkoli to nejsou církve, jsou to multiplikující se skupiny, skupiny, které se reprodukují, vůdcové, kteří rostou. A až pak skrze tento proces jsou ti lidé vedeni k dobré zprávě o Ježíši. Takže je to téměř jako cesta zpět oproti tomu postupu, o kterém jsme hovořili. A v určitém slova smyslu je možné začít kdekoli v tom procesu. Jediné pravidlo, které je třeba dodržet, je, že to celé musí být v souladu s tím koncovým produktem, který chceš vidět. Chceš vidět skupiny, ve kterých jsou blízké vztahové vazby a které se reprodukují do vzniku dalších skupin, vůdce, kteří se rozvíjejí, lidi, kteří rostou jako učedníci, a tak dále. Nemusí se to dít v nějakém specifickém pořadí.

Ve skutečnosti existuje i docela známý příklad této skutečnosti v historii západního křesťanství. John Wesley byl anglickým misionářem v Severní Americe a vlastně vůbec osobně neznal Ježíše, a to až do doby, kdy se vracel zpět do Anglie. Na palubě lodi do Anglie ho k Ježíši přivedli někteří moravští misionáři, kteří cestovali na stejné lodi. Takže on sám inicioval celé hnutí křesťanů ještě před tím, než sám přijal Ježíše. Není důvod si myslet, že se vše musí dít v nějakém konkrétním pořadí. Existují také další způsoby, jak je možné se na to podívat.

Takže například v tomto diagramu vidíte tři různé linky. Všechny představují časovou osu pro člověka, od jeho narození až po smrt. Ve všech třech je jednička, která naznačuje, kdy člověk poprvé slyšel o Ježíši nebo dobrou zprávu o NĚm. Pak je tam kříž, který označuje dobu, kdy uvěřil, kdy dal svůj život Ježíši. A pak to „m“ znázorňuje čas, kdy začali sloužit Ježíši („m“ = *ministry* = *služba*). Takže v té první lince je to tak, jak se to normálně chápe ve většině běžných církví: Člověk uslyší dobrou zprávu o Ježíši, po nějaké době v NĚj uvěří a za nějaký čas se začíná zapojovat do služby Jemu. Prostě, když už je plně dospělý nebo nějak tak. To, o čem jsme spolu hovořili v souvislosti s „kačenkovým principem“ je, že vždy můžeme posunout to „m“ ihned za okamžik, kdy někdo naváže vztah s Ježíšem. Takže hned, co někdo naváže vztah s Ježíšem, začne sloužit. Nad tímto máme absolutní kontrolu, můžeme vytvořit očekávání a také ty lidi vybavit a vytrénovat tak, aby to mohli začít dělat. A také jim poskytnout vykazatelnost. Toto významně zkracuje časový úsek. Protože ve skutečnosti ten čas mezi jedničkou a „m“ určuje průměrné časové rozpětí jedné generace. To je v hrubých rysech časově jedna generace. Takže tímto můžeme významně zkrátit časový úsek, jak je to vidět na první a druhé lince.

A když si vzpomenete na tu tabulku o průměrném reprodukčním čase a co to udělá během 10 let, totéž platí jak pro učedníky, tak i duchovní komunity. Takže jestliže se nám podaří zkrátit čas z 18 měsíců na 4 měsíce, je to rozdíl mezi 64 a miliardou učedníků. To je obrovský rozdíl. Takže pokud se nám podaří umístit „m“ hned za navázání vztahu s Ježíšem, bude to mít obrovský dopad.

Ale v některých případech (ne vždy, ale někdy) je možné umístit to „m“ ještě před navázání vztahu s Ježíšem. Takže například, jako se to dělo v těch „příběhových“ skupinách, o kterých jsem již mluvil, může se stát, že zapojíte lidi nevěřící v Ježíše do služby Jemu ještě před tím, než Ho poznají. A pokud se nám toto podaří, tak to opět ještě více zkrátí průměrný časový úsek jedné generace. Takže se může stát, že máte několik generací lidí, které učedníkuje ještě před tím, než uvěří v Ježíše. Je to podobná situace jako s Wesleyem. A tak pokud nejsme uvězněni v tom postupném sekvenčním přemýšlení, hledáme každou příležitost, jak je možné zkrátit ten průměrný čas jedné generace. Toto má obrovský dopad. A toto je možné i v zemích, kde je ta půda velmi tvrdá. Každá kultura je jiná v tom ohledu, jak snadno lze někoho přivést k víře v Ježíše. To je ta vzdálenost mezi jedničkou a křížem. A tady to nemůžeme moc ovlivnit. Ale pokud se nám podaří posunout to „m“ hned za jedničku, průměrný čas každé duchovní generace může být velmi zredukován i tam, kde je poměrně tvrdá půda. Takže toto je velmi

důležitá věc, protože díky tomu principu „kačenkového učednictví“ můžeme vždycky to „m“ posunout až ke kříži a v některých případech jej možná budeme schopni posunout hned za jedničku, skrze čtení Bible s lidmi neznajícími Ježíše a tak dále.

Někteří lidé jsou prostě proti té myšlence, že se věci mohou dít tak rychle. Říkají: „Podívej se, Ježíš strávil se svými učedníky 3 roky.“ Ale on nečekal 3 roky na to, až začnou dělat službu. Velmi brzy poté, co je povolal, je také vyslal sloužit. On jim to modeloval, asistoval jim a pak vstoupil do fáze pozorování - velmi brzy ve své službě, takže po většinu času své služby je pozoroval. Samozřejmě, že je stále učil nové věci. Ten proces pokračuje i poté, co začnou sloužit. Služba není absolutorium, je to v určitém smyslu začátek. Takže většinu z těch 3 let, které s nimi strávil, je pouze pozoroval. A na konci toho tříletého období je opustil. To byl v té opouštěcí fázi. Takže pokud zapojujeme lidi do služby hned od začátku, je to přesně tak, jak to dělal i Ježíš. Tak to dělal i Pavel. On ustanovil vedoucí církve ve městě a odešel hned poté, co přišli ke Kristu. Na své první misijní cestě Pavel ustanovil vedoucí církve ve městě z úplně nových věřících. Nemusíme nijak čekat. Později Pavel píše Timoteovi do Efezu a říká mu, aby neustanovoval vedoucí z nových Ježíšových následovníků. To ovšem bylo v kontextu Efezu, kde tehdy Timoteus byl, nejlépe trénované církve. Ale v těch pionýrských oblastech, kde je každý nově věřící, nebo v nové duchovní komunitě, kde je každý nově věřící, je naprosto přirozené, že mladí věřící jsou zapojeni do služby, že už vedou další. Že předávají i to málo, co vědí. Že jsou v tom „kačenkovém procesu“ jen o krok dopředu. Takže potřebujeme prolomit ten starý model, kdy se omezujeme na ten lineární, postupný proces v postupu k našemu cíli.

Bud'me činiteli slova, nejen posluchači!

Napiš si, jak k tobě Ježíš skrze tuto lekci mluvil a jak Ho máš konkrétně poslechnout:

18. Láska jako v pekle

Věřím, že jedním z důvodů, proč nevidíme větší multiplikaci, je, že Ježíšovi následovníci nevěnují lidem, kteří ještě Ježíše neznají, tolik zájmu, kolik by měli. V Lukášově evangeliu 16. kapitole, verších 19-31, Ježíš vypráví příběh. Je to příběh o bohatém muži a Lazarovi. Určitě se vám vybavuje, že boháč byl nádherně oblečený a každý den skvěle hodoval, žil v luxusu. Lazar byl chudý, plný vředů a ležel u dveří boháčova domu. Dokonce přibíhali psi a olizovali jeho vředy. Toužil se nasytit alespoň zbytky, které spadly ze stolu toho boháče. A pak oba dva muži zemřeli. Lazar šel do ráje a byl s Abrahamem. Boháč zemřel a dostal se do pekla. Trápil se v pekle.

Je tam řečeno, že bohatý muž v dálce uviděl Lazara s Abrahamem a zvolal: „Otče Abrahame, prosím, pošli Lazara, ať si namočí prst a dotkne se mého jazyka, protože se trápím v tomto plameni.“ Abraham řekl: „Ne, v průběhu svého života na zemi jsi měl potěšení a žil jsi v luxusu a Lazar trpěl. Nyní se situace obrátila. A kromě toho je mezi námi a vámi velká propast, takže nikdo nemůže přejít odtud k vám ani od vás k nám.“ Boháč na to odpověděl: „Dobře. Prosím tě tedy, pošli ho, aby varoval mých pět bratrů, aby taky nepřišli do tohoto místa muk.“ Abraham mu řekl: „Mají Mojžíše a Proroky, ať je poslouchají.“ Boháč řekl: „Ne, otče Abrahame, kdyby někdo vstal z mrtvých, oni uvěří.“ Abraham mu řekl: „Pokud nevěří Mojžíšovi a Prorokům, neuvěří, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.“

Toto je velmi zajímavý příběh a všimněte si, že to není podobenství. Tento příběh popisuje skutečnou situaci. Rád tento příběh používám pro lidi z takového prostředí, kde ještě nikdy neslyšeli dobrou zprávu o Ježíši. Protože když tento příběh vyprávíte na takovém nezasazeném místě, velmi často uslyšíte tyto komentáře: „Proč jste k nám nepřišli dříve? Co moji rodiče, prarodiče a praprarodiče? Nemůžu se smířit s myšlenkou, že přijmu toto poselství a budu od nich na věky oddělený.“ A v této situaci jim můžu ukázat tuto pasáž Bible a vysvětlit jim jednu věc, kterou mohou udělat, aby přinesli aspoň nějakou útěchu svým milovaným, kteří zemřeli bez Krista - když se sami vyhnou stejnému údělu.

Toto je silný příběh. Ale věřím, že je stejně silný pro církev. Všichni si uvědomujeme, že Bůh nás hluboce miluje. „Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ Víme o Boží lásce a správně si uvědomujeme, že nikdy nemůžeme milovat tak, jak miluje Bůh. Je to tak. Ale zde vidíme boháče, jak se trápí v plamenech, s obrovskou touhou, která se zrodila z jeho lásky k bratrům, aby i oni slyšeli poselství o záchraně, a tak se vyhnuli smrti bez Boha, oddělení od Něho.

Peklo má hlubokou lásku pro ztracené, a pokud nejsme schopni mít Boží lásku pro ztracené, tak mějme aspoň pekelnou lásku pro ztracené. Peklo má něco, co potřebuje mít církev. Musíme milovat ztracené, musíme se o ně zajímat. Myslím, že důvodem, proč nám chybí láska ke ztraceným, je, že nemáme zájem o multiplikaci (násobení). Jsme zachráněni, možná naši blízcí jsou zachráněni. Proč bychom se tedy měli obtěžovat získávat pro Ježíše ty, kteří Ho ještě neznají?! Zkusme milovat tak, jak miluje peklo.

Bud'me činiteli slova, nejen posluchači!

Napiš si, jak k tobě Ježíš skrze tuto lekci mluvil a jak Ho máš konkrétně poslechnout:

19. Ježíš byl špatný obchodník

Možná už jste slyšeli příběh o šachovnici. Člověk, který vynalezl šachy, pocházel z Indie. Tehdejší vládce Indie šachy velmi miloval. Chtěl toho člověka, který šachy vynalezl, odměnit, a tak mu dal na výběr: „Bud' ti dám odteď každý den velký sáček rýže až do dne, kdy umřeš. Nebo ti dám šachovnici a na první políčko ti dám jedno zrnko obilí, na druhé políčko dvě zrnka obilí, na třetí políčko čtyři zrnka obilí a tak dále, až naplníme všechna políčka. Co si z toho vybereš?“ K jeho překvapení si muž vybral druhou možnost. Naneštěstí pak vládce nebyl schopen svoji slíbenou odměnu darovat. Vidíte - pokud budete zrnka rýže multiplikovat na políčkách šachovnice, budete mít dostatek rýže, abyste naplnili celý indický kontinent šestnácti metry rýže. To je více rýže, než bylo kdy vyprodukováno na celém světě za celou historii.

To je síla násobení. Jsme nadšeni velkými čísly, a tak se jich snažíme dosáhnout tím, že přičítáme. Přičítáme velká čísla. Milujeme velké stadiony, kde tisíce lidí přicházejí ke Kristu. Milujeme velké přenosy, které pomohou tisícům lidí přijít ke Kristu.

Ale to není způsob, jak Ježíš pracoval. Ježíš zaměřil většinu svého úsilí pouze na malý počet lidí. Ježíš rovněž sloužil zástupům, ale byly to vlastně „prosévací“ akce. Ježíš službu zástupům používal jako filtr, aby našel lidi, do kterých by více investoval. Ježíš strávil o něco více času se skupinou asi pěti set lidí, ještě více času věnoval skupině 72 lidí a ještě více času věnoval dvanácti učedníkům. Do této skupiny investoval nejvíce času a úplně nejvíce investoval do tří lidí: Petra, Jakuba a Jana. Hluboce investoval jen do několika lidí, kteří byli věrní.

Toto je vzorec i ve velkých hnutích, která vidíme v dnešní době. Pokud se podíváme na hnutí, která vydržela, je to výsledkem, že nějaký člověk investoval do několika věrných lidí, kteří poté hluboce investovali do několika dalších lidí. Takže podstatné je najít ty věrné lidi. A to je dalším důvodem, proč se snažíme udržovat tři elementy - znalost, poslušnost a předávání dalším - v rovnováze, protože pokud máme tuto vzájemnou (dvojitou) vykazatelnost pravidelně, můžeme nalézt věrné lidi, do kterých má smysl investovat.

Ježíš byl hrozný obchodník. Byl opravdu špatný. Když přemýšlím o některých věcech, které řekl, první věc, která mi přijde na mysl, je, že řekl: „Pokud nebudete jíst moje tělo a pít moji krev, nemůžete mít se mnou nic společného.“ Jak je řečeno, všichni ti lidé, kteří Ho následovali, Ho opustili, kromě těch dvanácti. A pak Ježíš říká: „Jak je to s vámi, taky mě chcete opustit?“ Říkají mu: „Ježíši, buď potichu, protože oni fakt můžou odejít. Neříkej takové věci, copak tomu nerozumíš? Ti lidé se Ti odcizí, neporozumí tomu.“ Ale On to stejně dělal.

Jiný případ, kde to vidíme, je v Lukášově evangeliu v kapitole 14. Ježíš tam prochází, vyučuje, dělá zázraky, uzdravuje lidi, a tak se na něj nabalí obrovský zástup, který Ho následuje. Dalo by se říct, že je to skvělé. Ve verši 25 je psáno, že za ním šly velké zástupy. To se zdá být slibné. Ale pak je řečeno, že se k nim Ježíš otočil a řekl: „Přichází-li někdo ke mně a nemá v nenávisti svého otce a matku, manželku a děti, bratry a sestry, ano i vlastní duši, nemůže být mým učedníkem. Kdo jde za mnou a nese svůj kříž, nemůže být mým učedníkem. Neboť když někdo z vás chce postavit věž, což si napřed nese a nepočítá náklad, má-li na dokončení stavby? Jinak by se mu všichni, kteří to vidí, začali posmívat, když by položil základ a nemohl by stavbu dokončit, a říkali by: ‚Tento člověk začal stavět, ale nemohl dokončit.‘ Nebo táhne-li nějaký král, aby se s jiným králem střetl ve válce, což si napřed nese a nerozváží, je-li se schopen s deseti tisíci utkat s tím, kdo proti němu přichází s dvaceti tisíci? Jestliže ne, pošle poselstvo, dokud je ten druhý král ještě daleko, a ptá se na podmínky míru. Tak tedy žádný z vás, kdo neopouští všechno, co mu náleží, nemůže být mým učedníkem. Dobrá je sůl. Jestliže

by však i sůl ztratila chuť, čím bude ochucena? Nehodí se ani do země ani do hnoje; vyhazují ji ven. Kdo má uši k slyšení, ať naslouchá.“

Co si to Ježíš myslel? V podstatě to bylo bláznivé, protože poté, co získal všechny ty lidi, kteří Ho následovali, tak se k nim obrátí a říká jim: „Podívej se, pokud mě budeš následovat, tak já pro tebe musím být důležitější než všechny ostatní vztahy ve tvém životě. Mnohem důležitější než všechny vztahy. Já pro tebe musím být důležitější než tvůj samotný život a ty musíš být připraven pro mne zemřít, každý den. A přemýšlej o tom, protože to je obrovská cena. V podstatě: všechno, co máš, patří mně. Ztrácíš všechn svůj majetek, pokud mě následuješ. Je to všechno moje. A víš co? A pokud mě nenásleduješ tímto způsobem, tak jsi jako následovník bezcenný. Dokonce se nehodíš ani k tomu, abych tě hodil na hnojiště. Musím tě úplně odhodit, protože nejsi hoden ničeho. Takový způsob následování je bezcenný. Poslouchej mě, dáváš pozor?“

Wow. Ježíš potřebuje nějakou lekci o obchodování a marketingu. Jediná věc, kterou si dokážu představit a která může vysvětlit, proč Ježíš dělal to, co dělal, je, že zkoušel lidi, aby zjistil, proč Ho následují. Jestli Ho následují jen tak pro zábavu nebo kvůli uzdravení nebo pro jejich vlastní zisk nebo pro jiné sobecké důvody. Anebo Ho následují proto, že poznali, kým On je. Ježíš je králem všeho stvoření, Ježíš je vládcem nade vším. A On je nekonečný, moudrý, dokonalý, věčný král. A proto Ho následují, protože to je ten jediný důvod, proč tyto Jeho požadavky mají smysl. Jedině pokud ti lidé poznali, kým Ježíš je, a pokud to rozeznali, pak tyto Jeho požadavky mají samozřejmě dokonalý smysl. To je úplně rozumné a v pořádku. Věřím, že to je ten důvod, proč to dělal.

My jsme tak často zaujati velkými čísly, a tím to poselství změkčujeme. Chceme to poselství udělat atraktivnější a chceme to víc udělat pro lidi, ke kterým mluvíme, než abychom více mluvili o Bohu a o tom, kým On je. Myslím, že to je chyba. Spíše nám jde o přidávání velkých čísel než o investování do několika lidí, kteří budou věrní v násobení. A to si musíme ujasnit. Protože všechno je pouze o Něm. Naše představa o tom, kým Bůh je, a naše adekvátní reakce na to, kým je, je ohledně nás tou nejdůležitější věcí. Určuje v našem životě všechno. Určuje naše hodnoty, naše priority, co je opravdové, pravdivé, krásné, hodnotné, určuje naše jednání a postoje. Všechno je určováno tím, jaký je náš pohled na Boha a jaká je na to naše adekvátní odpověď.

Takže pokud sdílíme s lidmi evangelium (tj. Boží příběh), tak tím důvodem musí být, že to je dobrá zpráva, protože to je o Něm a můžeme Ho více poznat. Není to o tom, že tvůj život bude jednodušší nebo něco podobného. Není to o nás, je to o Něm. A pokud budeme sdílet dobrou zprávu o Božím království, tak tato dobrá zpráva o králi změní všechno a pomůže nám v ujištění, abychom se zaměřili pouze na Něho. A abychom zaměřili svůj důraz při naší práci pro Boží království na násobení, ne na přičítání. Nechceme, aby lidé přicházeli jen tak - z toho nebo onoho důvodu. Chceme, aby lidé přišli a poznali, kým Ježíš je. Nejdůležitějším úkolem je, abychom v tom měli jasno a abychom jasně prezentovali, kým Bůh je.

Bud' me činiteli slova, nejen posluchači!

Napiš si, jak k tobě Ježíš skrze tuto lekci mluvil a jak Ho máš konkrétně poslechnout:

20. Jak velký je tvůj Bůh?

Jak velký je tvůj Bůh? Rozumově všichni víme, že Bůh je všemohoucí, vševědoucí, je nekonečně moudrý, má všechnu sílu a moc a autoritu. Je všudypřítomný, je všude a skrze Něho všechno drží pohromadě. Je mimo čas, takže vidí konec od začátku. Je dokonalý ve všem, je dokonalý v lásce, ve vznešenosti, ve slávě, ve spravedlnosti a v soudech. Všechny tyto věci rozumově víme. Ale opravdu vidíme, jak úžasný je Bůh? Všichni máme omezenou mysl, takže všichni máme Boha v „krabici“. Součástí procesu učednictví je i proces umožňující následovat Boha a stále Ho poznávat více a lépe. Je to celoživotní proces.

V dnešní době je více ateistů než pravděpodobně za celou historii světa. Během mého života vzrostl počet ateistů ve Spojených státech z jednaprocentního zlomku ve významnou část naší populace. Když potkám nějakého ateistu, rád mu řeknu, že to velice zajímavé. „Mohl bys mi prosím říct o bohu, ve kterého nevěříš?“ A oni se většinou sdílí o bohu, ve kterého nevěří. A skoro bez výjimky jim mohu říci, že jsem také ateista - vůči takovému bohu. „Naprostě s tebou souhlasím, nevěřím, že takový Bůh existuje. - Můžu ti říct o Bohu, ve kterého věřím já?“ Protože většina ateistů není hloupých a bůh, kterého prezentují, neexistuje, není opravdovým bohem... A oni by měli mít šanci slyšet o tom opravdovém Bohu.

Myslím, že když začneme přemýšlet o Bohu, kterého máme „v krabici“, je zajímavý příběh o Jairovi. Vzpomínáte si, jak Jairos přišel k Ježíši a řekl: „Učiteli, prosím, má dcera, má dvanáctiletá dcera, je velmi nemocná a umírá, ale pokud přijdeš, vložíš na ni svou ruku, já vím, že bude uzdravena.“ Jairos měl velkou víru. Všechno, co měl Ježíš udělat, bylo dotknout se jí a ona by byla uzdravena. To věděl, tomu věřil. A vzpomínáte, že když byl Ježíš na cestě, přišel služebník a řekl: „Neobtěžuj už učitele, dívka zemřela“? To už bylo na Jaira moc, mimo jeho „krabici“. Jairos věřil, že Ježíš může uzdravit jeho nemocnou dceru, když byla hodně nemocná, ale když byla mrtvá, to už bylo příliš moc. Ale Ježíš řekl: „Neboj se, jen věř.“ Ježíš přišel a vzkřísil jeho dceru z mrtvých. Jairova „krabice“ se toho dne zvětšila. Jeho pohled na Boha se rozšířil.

My všichni, bez ohledu na to, jak moc víry máme, máme určitá omezení v tom, čemu skutečně věříme, že Bůh může opravdu udělat. Ale naše krabice mají i dna. Víme, že to není dobrý nápad jít v sobotu nakupovat do Wal-martu (americký obchodní řetězec). Nevím, kde žijete vy, ale tam, kde žijeme my, když jdeme v sobotu do Wal-martu, nenajdete žádné parkovací místo. Nikde. Prostě je všude plno. Jednoho dne jsme ale s mojí ženou něco zapomněli a museli jsme zajet do Wal-martu v sobotu. Moje žena řídila, a když jsme se blížili k parkovišti, modlila se: „Pane, prosím, dej nám parkovací místo hned vedle vchodu.“ Podíval jsem se na ni a řekl jsem: „Opravdu? Ty se modlíš za parkovací místo?!“ Ona nic neřekla a jela přímo ke vchodu. Když jsme se dostali k zaparkovanému autu, které bylo nejbližší u vchodu a nebylo na místě pro invalidy, to auto z ničeho nic vyjelo a my jsme hned zaparkovali. Moje žena se na mě podívala a řekla: „Chm.“ A to moje dno „krabice“ se ještě více propadlo. Říkal jsem si: „To byla příliš malá věc, o kterou bych měl Boha žádat.“ Není to překvapující, že Bůh, který zná počet vlasů na mé hlavě, se rovněž stará o parkovací místo?

A tak všichni neustále potřebujeme, aby se naše krabice rozšiřovala, zvyšovala, prohlubovala, prodlužovala. Po celý život. To je součástí toho být učedníkem. A je to součást činění učedníků. Neustále jsme na cestě a vzájemně se na té cestě povzbuzujeme, aby byly naše krabice tak velké, jak je to jen možné.

Bud'me činiteli slova, nejen posluchači!

Napiš si, jak k tobě Ježíš skrze tuto lekci mluvil a jak Ho máš konkrétně poslechnout: